

Η Παλαιστινιακή επανάσταση και το ρήγμα στο διεθνές κίνημα

Φαντάζομαι πολλούς που διαβάζοντας τον τίτλο του άρθρου δυσανασχετούν με τον όρο Παλαιστινιακή επανάσταση. Ήδη ορισμένοι έγραψαν ότι άλλο επανάσταση κι άλλο αντίσταση, άλλο πόλεμος κι άλλο απελευθέρωση. Επέλεξα αυτόν τον τίτλο κυριολεκτώντας ακριβώς επειδή θα προκαλούσε. Να είμαστε ανοιχτοί σε κάθε διάλογο, γνωρίζοντας ότι πρώτα πρώτα ο προσδιορισμός του θέματος αποτελεί επίδικο σημείο. Σε καιρούς πολέμου κάθε πολιτικός λόγος είναι μια πολεμική πράξη. Ο πόλεμος δεν είναι επιλογή, δεν είναι ένα μέσον μεταξύ άλλων μέσων, όπως διατείνεται ο κρατιστικός θετικισμός κι οι προβολές του στις αντιεξουσιαστικές προφάσεις της συνθηκολόγησης· είναι η ακατάπαυστη ταξική συνθήκη μέσα στην οποία βρισκόμαστε και μέσα απ' την οποία απελευθερωνόμαστε. Κάθε φράση που έχει ειπωθεί τα τελευταία 20, 50, εκατοντάδες και χιλιάδες χρόνια, ανεμίζει στο σπασμένο τείχος της Γάζας ή κρέμεται στα συντρίμια της πόλης, ανάμεσα στα διαμελισμένα παιδιά. Αν οι καλοπροαίρετοι κινηματικοί ερευνητές που έχουν φτιάξει πλήθος αναλύσεων για το ταξικό και κοινωνικό υπόβαθρο της Ελληνικής επανάστασης του 1821, δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν την Παλαιστινιακή επανάσταση ως τέτοια, αυτό κάτι λέει για τον ευρωελιτισμό και τον εθνικισμό τους. Όσο για εκείνους που αρνούνται την αντίσταση στην αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό, καθώς και την επανασταστική δυναμική της, αντιπροτάσσοντας την «ουσιαστική» αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, τη συνολικότητα ή τη μοριακότητα, σήμερα μπορούμε να πούμε ότι οι αφαιρέσεις τους κι οι περιχαράκώσεις τους βρωμάνε σαν το στόμα του σαρκοβόρου καπιταλιστικού Βορρά. Η αστόχαστη υιοθέτηση του δογματικού σοσιαλδημοκρατικού σχολαστικισμού υποδηλώνει τυφλή κατανάλωση ιντιλλεκτουαλισμού, αυτοτελή απόλαυση ιδεολογικών σκουπιδιών. Αν σε πληρώνω κανονικά έναν μισθό, η σχέση είναι ταξική. Αλλά αν σου πάρω το χωράφι για να εγκαταστήσω ένα κάτεργο ή μια φυλακή, η σχέση όχι μόνο δεν είναι ταξική, αλλά είναι και υποδεέστερης σημασίας, ακόμα κι αν σε βάλω μέσα στο κάτεργο μ' έναν μισθό ή στη φυλακή! Αν σε στήσω στη μάντρα του κάτεργου και σε τουφεκίσω, η σχέση δεν είναι ταξική, είναι «ουσιαστικά» αδιάφορη έξω από την ερμηνεία της σε χρηματική σχέση. Αν σε κλείσω στη φυλακή που έχτισα κλέβοντάς σου τη γη, αν ελέγχω τους πόρους επιβίωσής σου και σε βομβαρδίζω μέρα νύχτα, η σχέση δεν είναι ταξική και δεν μπορεί να αλλάξει ο συσχετισμός ισχύος πριν καταλυθεί καθολικά και ολοκληρωτικά η μισθωτή σχέση. Αυτές οι ηλιθιότητες κυκλοφορούν σαν σχολαστική προλεταριακή θεωρία.

Έχουμε μπει στην εξελικτική φάση του καπιταλιστικού πολιτισμού όπου πραγματώνεται ως ολική συγχρονική κρίση κι οπότε σε κάθε χτύπο του ρολογιού αποκαλύπτεται η συστράτευση εκάστου πολιτικού υποκειμένου, απ' την πλευρά της επανάστασης ή της αντεπανάστασης. Όλες οι αντιθέσεις έχουν συμπυκνωθεί, διασταυρώνονται και συγχέονται προς το μέγιστο και το ελάχιστο και στην εκρηκτική ανάδυσή τους εκφράζουν την περιπλοκή τους. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα διαμορφώνεται μέσα σε αυτόν τον στρόβιλο, δεν στέκεται σε μια ιδεατή αμέτοχη πανεποπτική θέση. Άρα διασχίζεται από το σύνολο των διασταυρώσεων, των συγχύσεων και των περιπλοκών. Ο πόλεμος της κρατικής υγειονομίας έδειξε ένα βαθύ ρήγμα στο αντικαπιταλιστικό κίνημα, ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην ουκρανική επικράτεια ανέδειξε κι άλλα σχίσματα, που καταλήγουν πολεμικά, κυριολεκτικά. Η επαναστατική αντεπίθεση στην ενδοχώρα της σιωνιστικής αποικιοκρατίας φώτισε το ριζικότερο ρήγμα μέσα στο κίνημα. Αν σχηματικά μπορούμε να πούμε ότι το πρώτο ρήγμα αφορούσε στο κλασματικό εύρος της ιμπεριαλιστικής αποικιοκρατίας πάνω στο κοινωνικό σώμα και το δεύτερο στην επανασταστική αυτονομία μέσα σε συνθήκες αποκάλυψης της θεμελιακής για τον καπιταλισμό στρατοκρατίας, το παλαιστινιακό ρήγμα αφορά το διαταύτα της ιστορίας του καπιταλισμού και της καταστροφής του. Η ανολοκλήρωτη σταυροφορική εποίκηση της ευρασιατικής Ανατολής (πριν την ολοκληρωμένη εποίκηση της Αφρικής και της δυτικής προς την Ευρώπη ηπείρου) επανέρχεται ως ιστορικά αναπόδραστο και πλανητικά καθολικό οριστικό ερώτημα. Παρενθετικά, η μισθωτή δουλεία, που θεμελίωσε τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, αναδύθηκε κι επικράτησε στην Ευρώπη μέσα από τον προς ανατολάς αποικιοκρατικό πόλεμο (ειδικότερα, από τα μέχρι τώρα δεδομένα φαίνεται ότι ο

πρωταρχικός οργανισμός εκκόλαψης της κυριαρχίας της μισθωτής σχέσης ήταν η σταυροφορική Βενετία).

Η ιστορική στιγμή της διάδοσης του CoV-2 και της κορύφωσης της ανθυγειονομικής ιμπεριαλιστικής αντεπανάστασης με το καθολικό εμβολιαστικό στρατονομικό και βιοτεχνοκρατικό πείραμα, έφερε στο προσκήνιο την ταξική και πολιτική υποκειμενικότητα του ανθρώπινου σώματος, δηλαδή της στοιχειωδέστερης οργανικής μονάδας της ανθρώπινης ύπαρξης και κοινωνίας, θέτοντάς την στο στόχαστρο μιας ολοκληρωτικής αποικιοκρατικής εκστρατείας. Η ιμπεριαλιστική τρομοκρατία επιχείρησε να εγκατασταθεί σε ένα νέο βάθος πρωταρχικής συσσώρευσης και να αναδιαρθρώσει το σύνολο των υφιστάμενων σχέσεων εξουσίας με κατευθυντήρια γραμμή τη ρευστοποίηση, την αποβολή και την εκκαθάριση του πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού. Ήταν η ίδια στιγμή που εκδηλώθηκε με ισχύ η Μαύρη εξέγερση στη λεγόμενη Αμερική και η γυναικεία εξέγερση διεθνώς, η ένσαρκη υποκειμενικότητα της ιστορίας της δουλείας και της καπιταλιστικής αποίκησης της Γης. Ο πόλεμος της κρατικής υγειονομίας εισήγαγε ένα ιστορικά καινοτομικό καθεστώς διαρκούς έκτακτης ανάγκης, που μέσα από τη βιοπολιτική έδωσε την πρωτοκαθεδρία στους στρατοκρατικούς όρους κυριαρχίας και στην παράγωγη ιδεολογία και ηθική. Η επίθεση της αντεπανάστασης με τη μορφή καθεστώτος έκτακτης ανάγκης μέσα στις μητροπόλεις του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού, συνεχίστηκε σε σχέση με τον πόλεμο στον ουκρανορωσικό χώρο και τώρα συνεχίζεται σε σχέση με τον πόλεμο στην Παλαιστίνη (η κινέζικη αντεπανάσταση συνεχίζεται στον πρώτο άξονα). Διόλου τυχαία, η ισραηλινή τεχνοστρατοκρατία αποτελεί πρωτοπορία στην παραγωγή και εξαγωγή τεχνολογίας και μεθοδολογίας ελέγχου και καταστολής, φασιστικής συγκρότησης και πολιτικής, βιοτεχνολογίας, ψηφιακής ολοκλήρωσης και μεταανθρωπικής ιδεολογίας-φανταστικού (fiction). Σημειωτέον, ο ισραηλινός φασισμός επέβαλε καθολικό υποχρεωτικό βιοτεχνολογικό εμβολιασμό των πολιτών του. Στη σιωνιστική αποικιοκρατία συγχωνεύονται από τη μία πλευρά ο παραδοσιακός θρησκευτικός ολοκληρωτισμός και ρατσισμός και απ'την άλλη πλευρά ο φονταμενταλιστικός κυβερνητισμός και μηχανικισμός της αστικής τάξης, η θεοκρατία του κεφαλαίου και ο τεχνοκρατικός μυστικισμός του. Γι'αυτό η ισραηλινή αποικιοκρατία ανέλαβε σήμερα για λογαριασμό της Δυτικής Αυτοκρατορίας να επιδείξει παγκοσμίως την ισχύ της τρομοκρατίας του με πρωτόγνωρη ένταση.

Η αποκάλυψη των αγεφύρωτων ρηγμάτων του αντικαπιταλιστικού κινήματος ξεκίνησε με το καθρέφτισμα της απουσίας παρόντος, μέλλοντος και παρελθόντος της ανθρώπινης ύπαρξης στη μοριακή φυλακή της και κορυφώνεται με το καθρέφτισμά της στο οικουμενικό σφαγείο. Η σφαγή βεβαίως δεν αποχαλινώθηκε σήμερα, ούτε είναι ζήτημα αν σήμερα στην Παλαιστίνη τα μεγέθη ξεπερνούν κάθε προηγούμενο. Η Παλαιστινιακή επανάσταση κατέβασε τις μάσκες του αστικού πολιτισμού, όπως μόνο αυτή μπορούσε να το κάνει στον ώριμο χρόνο.

Στο επίπεδο της ιδεολογικής διαπάλης μέσα στο διεθνές κίνημα, που βεβαίως εκφράζει αντιφατικές και πλέον όλο και πιο ανταγωνιστικές στάσεις πάνω στη γραμμή σύγκρουσης επανάστασης-αντεπανάστασης, το ρηγματικό σημείο που αποκαλύπτεται ως κεντρικό είναι ο κοινωνισμός της αντεπανάστασης. Ειδικότερα, ο κοινωνισμός του ιμπεριαλισμού και πιο ειδικά ο κοινωνισμός της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας. Συναρτημένα επανέρχεται ως πρόβλημα ο αντιιμπεριαλιστικός σοσιαλφασισμός. Στο ελλαδικό κίνημα η έννοια κοινωνισμός έχει προσδιοριστεί ως η εσωτερίκευση της διάχυτης ιδεολογίας του καθεστώτος, από το κοινωνικό κίνημα. Εδώ την επαναφέρω μ' έναν αντίστροφο προσδιορισμό, που χωρίς να αναιρεί τον ιστορικό καταγεγραμμένο, βάζει τον τίτλο του κοινωνικού στη σωστή αιτιατή σχέση: ο κοινωνικός τόπος κι ο κοινωνικός δεσμός δεν κατασκευάζονται από την εξουσία, αλλά αντιθέτως, η εξουσία υφαρπάζει το υλικό τους, τ' όνομά τους και την αξία τους, για να τα επιστρέψει στους υποτελείς έχοντάς τα ανακατασκευάσει με τους αναγκαίους γι' αυτήν διαχωρισμούς. Το δονούμενο ρήγμα αφορά στο αντιπρολεταριακό, αντικοινωνικό κι αντεπαναστατικό υπόστρωμα των διαχωρισμών από την επιθετική πρωτοβουλία των Παλαιστινίων, από την ισλαμική πρωτοπορία τους, από τα ανίερα επαναστατικά μέσα, από τον ανοιχτό ταξικό πόλεμο, από την αντιιμπεριαλιστική αντίσταση, από τις εθνικές ταυτότητες του παγκόσμιου Νότου, από την επικράτηση της πίστης ενάντια στην

επιβίωση, από την απαξίωση των ιδεολογικών και κανονιστικών αξιώσεων και των ρυθμών του εσωτερικευμένου στα κινήματα του Βορρά, αστικού θετικισμού κλπ.

Ο κοινωνισμός της αντεπανάστασης προσδιορίζεται από το ταξικό και πολιτικό σύνορο της κυρίαρχης τάξης ενάντια στο άγριο προλετάριο που στην ιστορική αφήγηση παρουσιάζεται ως απολίτιστο και στην πολιτική ως τρομοκράτης. Ο κοινωνισμός του ιμπεριαλισμού έχει ως κεντρικούς άξονες την ειρήνη του χριστιανικού οικουμενισμού και τον αστικό φιλελευθερισμό με τον νεωτερικό οικουμενισμό του. Η ειρήνη του θεού προϋποθέτει την κυριαρχία του σταυροφορικού σπαθιού. Ο ιμπεριαλιστικός κοινωνισμός, απαιτώντας την απεμπόληση της ισχύος των όπλων των «απολίτιστων» προκειμένου να αναγνωριστεί μια ειρήνη, εκφράζει τον στρατοκρατικό ολοκληρωτισμό του. Μην ξεχνάμε ότι ακόμα κι όταν ο ευρωατλαντικός ιμπεριαλισμός κήρυξε πόλεμο στον ρώσικο, χαρακτήρισε απολίτιστο τον ρώσικο εθνικισμό και εγκληματοποίησε συλλήβδην τον ρώσικο πολιτισμό (τέχνες, αθλητισμό, ιστορία...).

Ο κοινός αρμός του ιμπεριαλιστικού κοινωνισμού είναι ο Νόμος της Αυτοκρατορίας, ανεπτυγμένος σε παγκόσμιο πρότυπο, σε διακρατικές συμβάσεις (συνθήκες) και διακρατικούς θεσμούς. Το σπαθί της ειρήνης του θεού της εβραιοχριστιανικής παράδοσης περιβάλλεται από δικαϊκά μπιχλιμπίδια και δήθεν συλλογικές μεσολαβήσεις. Γύρω απ' το σφαγείο, τις πραγματικές ταξικές συνθήκες πολιτικού πολέμου (στρατιωτικού, βιοπολιτικού, ηθικοκοινωνικού), ο ιμπεριαλιστικός κοινωνισμός βομβαρδίζει με μια ολοκληρωτική ηθική, θεμελιωμένη στους δεδομένους βιοπολιτικούς ταξικούς διαχωρισμούς. Όχι απλά δεν μετριέται ισότιμα κάθε θάνατος ή η ελευθερία καθενός, αλλά πιο συγκεκριμένα, όσο εντονότεροι είναι οι ταξικοί ή πολιτικοί παράγοντες που ορίζουν τις πιθανότητες ζωής και τα τοπικά δικαιώματα ενός ανθρώπου, τόσο πιο αναγκαία και δίκαιη για την πολιτική οικονομία του κεφαλαίου είναι η επίταση της καταπίεσής του ή και η θανάτωσή του.

Εξετάζοντας την ιδεολογική σύγκρουση γύρω από την Παλαιστινιακή επανάσταση, θα χρησιμοποιήσω ως πρότυπο αναφοράς την πρώτη ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ μετά την επαναστατική πρωτοβουλία της 7 Οκτώβρη, διότι περιλαμβάνει σε τρεις φράσεις όλα τα βασικά ιδεολογικά σημεία της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας που έχουν εσωτερικευτεί στο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

«Ο ΣΥΡΙΖΑ Π.Σ. καταδικάζει απερίφραστα τη σημερινή επίθεση της Χαμάς σε βάρος του Ισραήλ, ζητά τον άμεσο τερματισμό της και εκφράζει την αλληλεγγύη της στον λαό του Ισραήλ. Η συνεχιζόμενη βία απ' όλες τις πλευρές στην περιοχή, δυναμιτίζει κάθε προοπτική επίλυσης των διαφορών και πλήττει βάνουσα την ασφάλεια και τα δικαιώματα ιδίως των αμάχων, Ισραηλινών και Παλαιστίνιων. Τασσόμαστε σταθερά υπέρ της άμεσης επανέναρξης αξιόπιστων διμερών συνομιλιών, για λύση δύο βιώσιμων κρατών στη βάση των συνόρων του 1967, με πρωτεύουσα του Παλαιστινιακού κράτους την Αν.Ιερουσαλήμ».

Ας διακρίνουμε τα ιδεολογικά σημεία που σχηματοποιούν τις θέσεις της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας:

1. Καταδίκη της επίθεσης στο αποικιοκρατικό εθνικό σώμα μέσα στο οχυρό του. Αυτή η καταδίκη είναι η βασικότερη δήλωση θέσης μέσα στον πόλεμο. Διάφοροι προσπαθούν να πείσουν ότι η καταδίκη της βίας ή της κρατιστικής βίας αμφίπλευρα, τους τοποθετεί σε μια τρίτη θέση, ηθικά και πολιτικά ανώτερη. Το παγκόσμιο προλεταριάτο καταλαβαίνει, σήμερα σύσσωμο, ότι η καταδίκη της πραγματικής στρατιωτικής νίκης των Παλαιστίνιων, αποτελεί έκφραση συμπαρατάξης με τον ιμπεριαλιστικό κοινωνισμό κι έτσι, δήλωση συναίνεσης στην επίταση της γενοκτονίας, ισχυρότερη από κάθε δακρύβρεχτη διαμαρτυρία εναντίον της, από τα ίδια τα υποκείμενα που καταδικάζουν την επίθεση.

Σε πολλές ανακοινώσεις, προς ενίσχυσής της η καταδίκη επικαλείται την ιδιαίτερη θρησκευτική ταυτότητα της πολιτικής οργάνωσης που έκανε την επίθεση στο αποικιακό φρούριο. Αυτή η δογματική δαιμονοποίηση του Ισλάμ ταυτίζεται με τον σταυροφορικό φονταμενταλισμό που διατρέχει τις συντηρητικές ιδεολογίες των καπιταλιστικών χρόνων και αποκορυφώνεται στον ιμπεριαλιστικό/αποικιοκρατικό ελιτισμό. Όποιοι έσπευσαν να καταγγείλουν τον θρησκευτικό

χαρακτήρα της Χαμάς, ταυτίζονται με τον Νετανιάχου στη θέση ότι «εμείς είμαστε το φως, αυτοί είναι το σκοτάδι». Ο κοινωνισμός ο πιο υποτελής στον ιμπεριαλισμό αφομοίωσε αμέσως την προπαγάνδα περί βιασμών και σφαγής αμάχων και παιδιών από τη Χαμάς, σαν αυτές οι πρακτικές, που αποτελούν χαρακτηριστικό εν γένει του κρατικού πολέμου, να προκύπτουν αυτόματα από την ισλαμική ταυτότητα της αντιστασιακής οργάνωσης. Το αντιθεοκρατικό προκάλυμμα της πολιτικής καταδίκης, αποτελεί καθαυτό επίθεση στην πίστη που υπερβαίνει τη σαρκική ηδονοθηρία και τους φόβους του αστού πολίτη, επίθεση στην κοινωνική ηθική που θέτει υπό κρίση την ατομικιστική αυταρχία, επίθεση στο συλλογικό και υπερβατολογικό ψυχισμό που καταλύει τον συμφεροντολογικό θετικισμό.

Οι ιδεολογικοί λακέδες που με τον αποτροπιασμό τους για την αντιστασιακή επίθεση μπήκαν στη χορωδία της φιλελεύθερης σταυροφορίας, ξέχασαν ότι η Χαμάς είναι η εκλεγμένη κυβέρνηση των μεθοριακών αποικιοκρατούμενων εδαφών, που πραξικοπηματικά δεν της αναγνωρίστηκε η αστικοδημοκρατική εξουσία της. Ο γενοκτονικός αποκλεισμός της Γάζας ξεκίνησε το 2007, όταν η Χαμάς εκδίωξε τους δοσίλογους πραξικοπηματίες της Φατάχ, στα χέρια των οποίων οι αγωνιζόμενοι Παλαιστίνιοι είχαν υποστεί περιβόητα βασανιστήρια. Ο φιλελεύθερος φονταμενταλισμός που στήνει δημοκρατίες αλα καρτ, με πραξικοπήματα, τρομοκρατία και μαζικές εκκαθαρίσεις, όπου δεν πιάνουν τα χαρτζιλίκια, βλέπει τον φασισμό στους «απολίτιστους». Η καταδίκη της επεκφρασμένης πολιτικής αυτονομίας τους, είναι ο σκοπός.

Τα χρόνια που η μη αναγνωρισμένη κυβέρνηση της Χαμάς ήταν ανεκτή από τους αποικιοκράτες καθώς διαχειριζόταν τη βιοπολιτική και οικονομική κατάσταση ανάγκης του λαού της Γάζας λόγω του ολοκληρωτικού αποκλεισμού της, ήταν αδιάφορη για τους φωστήρες της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας. Μόλις έσπασε τον αποκλεισμό, τη στρατοκρατική θωράκισή του και την ασφάλεια της εθνικής αναπαραγωγής της, η ιμπεριαλιστική σοσιαλδημοκρατία ένωσε την ανάγκη να συνταχθεί στην καταγγελία του εικονικά αποτρόπαιου τέρατος.

2. Αναγνώριση των εποίκων και του γενοκτονικού κράτους τους σαν λαό. Ακολούθως, έκφραση αλληλεγγύης με τον αποικιοκρατικό οργανισμό. Μόνο η κρατιστική ιδεολογία αποδίδει έναν λαό σε ένα κράτος εθνικά ομοούσιο. Απ' την κοινωνικο-επαναστατική σκοπιά η λαϊκότητα αυτοπροσδιορίζεται πάντα ταξικά. Οι στρατοκράτες έποικοι ποτέ και πουθενά δεν αποτέλεσαν λαό. Όλοι οι ισραηλινοί είναι έποικοι, διότι σε αντιδιαστολή με την αφηρημένη ιστορική εντοπιότητά τους, η πραγματική εγκατάσταση, παραμονή κι επέκτασή τους στη βιβλική γη γίνεται με άμεση και συνεχή εθνοκάθαρση μιας άλλης εντοπιότητας. Αν μιλούσαμε για τις ΗΠΑ, μόνο οι λευκοί φασίστες θεωρούν τους λευκούς αμερικάνους διακριτό λαό. Υπάρχει ισραηλινό έθνος, αλλά δεν είναι λαός. Ο λαός του ισραηλινού κράτους είναι οι Παλαιστίνιοι, οι κυνηγημένοι ιθαγενείς. Οι ισραηλινοί πολίτες γίνονται λαός στον βαθμό που προδίδουν το έθνος τους και πολεμούν με τον Παλαιστινιακό λαό. Θα το δούμε σε λίγο με τα λόγια των ίδιων.

Μια παρατήρηση, η επίκληση του φαντάσματος ισραηλινός λαός κι η αλληλεγγύη μαζί του δεν κάνει καμία ταξική ή πολιτική διάκριση μέσα στο αποικιοκρατικό έθνος. Αυτό το φάντασμα είναι βγαλμένο απ' τον χείριστο κρατιστικό εθνικισμό, τον αποικιοκρατικό. Σε κάθε περίπτωση η αλληλεγγύη με τις εκμεταλλευόμενες τάξεις του ίδιου του αποικιοκρατικού οργανισμού, είναι αδύνατον να εξαρτηθεί από την υποχωρητικότητα στην κατάσταση κυριαρχίας του. Αντιθέτως, η ταξική αλληλεγγύη ξεκινά από την αντιαποικειακή επανάσταση, τον κοινωνικό πόλεμο για την καταστροφή του κράτους-ορμητήριο του ιμπεριαλισμού.

Οι δηλώσεις αλληλεγγύης για τον «ισραηλινό λαό» αποτελούν παραίνεση ολοκλήρωσης της γενοκτονίας των Παλαιστίνιων.

3. Καταδίκη της βίας αμφίπλευρα.

4. Εστίαση στους άμαχους και υπαγωγή τους στους ιμπεριαλιστικούς όρους των δικαιωμάτων και της ασφάλειας. Η εστίαση στους άμαχους ολοκληρώνει το σχέδιο ηθικο-ιδεολογικού αφοπλισμού, αποπολιτικοποίησης και παθητικοποίησης του αντιστεκόμενου λαού. Την ίδια στιγμή που ο ιμπεριαλισμός ανατινάζει την επαναστατημένη φυλακή Γάζα, αναλαμβάνει και την πατερναλιστική ευθύνη της διαχείρισης των επιβιωσάντων της γενοκτονίας. Γενικότερα η

ανθρωπιστική διείσδυση των διακρατικών και παρακρατικών (ΜΚΟ) θεσμών του κεφαλαίου στον παγκόσμιο Νότο, στρώνει το έδαφος για τη διαμόρφωση κρατικών θεσμών προτεκτοράτου στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού, με ανάθεση διευθυντικών θέσεων σε δωσίλογους. Να σημειώσουμε ότι σ' αυτό το πεδίο παίζουν και οι περιφερειακές ηγεμονικές δυνάμεις, πάντα ενάντια στην πολιτική αυτονομία και τη διεθνιστική αλληλεγγύη του αντιστεκόμενου λαού.

Η εξωτερική προβολή της αξίωσης ασφάλειας ως πρωταρχικής ανάγκης, εκμηδενίζει τις επαναστατικές ανάγκες του λαού και εκβιάζει την αναγνώριση του αποικιοκρατικού συμφέροντος, την ασφάλεια του εθνικού φασιστικού καθεστώτος του, ως καθολική ανάγκη. Τα κογκλάβια που κρατάνε το σπαθί της ιμπεριαλιστικής ειρήνης ορίζουν δικαιώματα και το επίκαιρο ή άκαιρο της εφαρμογής τους. Ενώ τα διεθνή δικαιώματα έχουν θεσπιστεί για να δίνουν μορφή συμβολαίου στις δομικές ανισότητες, η εξίσωση του Παλαιστινιακού λαού και των σιωνιστών εποίκων στην κατηγορία του άμαχου νομιμοποιεί την αποικιοκρατία και δικαιώνει σε τρέχοντα χρόνο την επιχείριση μιας «τελικής λύσης» για την ασφάλεια του γενοκτονικού οργανισμού, δηλαδή την ολική εθνοκάθαρση μέσω γενοκτονίας.

5. Πρόταξη της δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους με επικράτεια τα εδάφη που δεν είχαν κατακτηθεί μέχρι το 1967. Σε τούτο το σημείο η ελευθεριακή ιμπεριαλιστική σοσιαλδημοκρατία διαφοροποιείται από την κρατιστική αριστερή, σε επίπεδο θεωρητικών διατυπώσεων και πεδίου εργασίας. Ωστόσο, συναντιούνται στο βασικό σημείο της σχέσης με το αποικιοκρατικό κράτος. Η αριστερή σοσιαλδημοκρατία εκφράζει το επικρατόν ιμπεριαλιστικό σχέδιο εκμηδένισης της Παλαιστινιακής αντίστασης κι επιβολής στα συντρίμια της Γάζας ενός δωσίλογικου καθεστώτος με βάση την εμπειρία της διοίκησης του Αμπάς, που πρακτορεύει τη μακροχρόνια εθνοκάθαρση. Η ελευθεριακή σοσιαλδημοκρατία, με ιησουίτικο ελιτισμό και υποκρισία ευαγγελίζεται την συναδέλφωση των Παλαιστίνιων και των ισραηλινών εκμεταλλεόμενων, «λαών» ή «κοινωνιών», χωρίς την καταστροφή του αποικιοκρατικού κράτους. Σημειώνω ότι η εργατίστικη απόδοση αποκλειστικής αρμοδιότητας στην ισραηλινή εργατική τάξη για την κατάλυση του ισραηλινού κεφαλαιο-κρατικού σχηματισμού επικυρώνει τον αποικιοκρατικό εθνικισμό και μάλιστα του προσφέρει ένα ιδεολογικό περίβλημα αμιγώς εθνικοσοσιαλιστικό (ναζιστικό). Τίποτα καινούριο, κι ο Μουσολίνι σαν αριστερός ξεκίνησε κι ο σιωνιστικός επικοισμός επίσης, με ισχυρές σοσιαλιστικές, εργατίστικες και κοινοτίστικες ρίζες.

Το σύνολο των ιδεολογικών σημείων της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας πλην του τελευταίου, αντικαθιστούν την πολιτική πολεμική με μια βιοπολιτική ηθικολογία και διαχειριστική γλώσσα. Ο βιοπολιτικός λόγος αντικειμενικοποιεί το υπαρξιακό βίωμα, για να του αφαιρέσει την ταξική ιστορία του και την πολιτική υποκειμενικότητά του. Η βιοπολιτική ηθική ορίζει τι είναι βία ώστε να αποδεσμεύσει ένα σύνολο κεφαλαιο-κρατικών πρακτικών από την κατηγορία της βίας κι αλληλένδετα να εγκληματοποιήσει τις αντιστασιακές πρακτικές. Η κριτική βιοπολιτική ιδεολογία καταφάσκει την ιμπεριαλιστική απογύμνωση των σωμάτων από τις συλλογικές ταυτότητές τους και την αντιστασιακή δύναμή τους. Η ευαλωτότητα μεταμορφώνεται ιδεολογικά σε ανυπέρβλητη ανθρωπολογική κατάσταση, είτε ως ταξική συνθήκη, είτε ως αδύναμη συνείδησή της. Σ' αυτό το πλαίσιο «οι άμαχοι» γίνονται τα κεντρικά πρόσωπα της βιοπολιτικής αφήγησης του πολέμου, με αρχέτυπο προσδιορισμού τους και μέτρα αξιολόγησης τους την ιμπεριαλιστική πολιτεϊότητα.

Από επαναστατική σκοπιά, η εξέταση των εμπειριών κι η υπαγωγή των μέσων σε αφηρημένους σκοπούς που έρχονται έξω από το άμεσο πεδίο πάλης, είναι ιδεολογικό τέχνασμα εξαφάνισης κι αντικατάστασης των πρακτικών σκοπών της άμεσης αντίστασης από την κοινωνίστικη ηθική των μέσων, δηλαδή από τις αντιπρολεταριακές κι αντεπαναστατικές αξίες της αστικής τάξης, που αντικαθρεφτίζουν τις κατεστημένες ανισότητες. Το να κριθεί η Παλαιστινιακή αντίσταση με μέτρο την αναρχική ή τη μαρξιστική ουτοπία, αποτελεί εγχείρημα ιδεολογικής αποικιοκρατίας, μα και υπαρξιακής εκμηδένισης, από την ιντελλιγκέντσια του κυρίαρχου ευρωπαϊκού ανθρωπισμού. Οι αξίες που δεν επιτρέπουν τη συμπάραταξη με την υπαρκτή αντίσταση, είναι αξίες που βολεύονται στο υπαρκτό ταξικό σφαγείο. Στα οφίτσια της φονταμενταλιστικής κριτικής των ανίερων μέσων κάθεται η Ιερά Εξέταση, που βεβαίως έγνοια της

είναι η λαϊκή αντίσταση, αλλά ως εχθρός. Ένας Παλαιστινιακός λαός διαχωρισμένος από την ένοπλη πάλη του και τις αντιστασιακές οργανώσεις του, είναι το φανταστικό ποίμνιο της σταυροφορικής εκκλησίας.

Η Παλαιστινιακή επανάσταση ξυπνάει πλήθος ζητημάτων του διεθνούς αντικαπιταλιστικού κινήματος, που αναπόφευκτα απαντιούνται αμέσως από τη στάση έκαστου. Θα αναφέρω μόνο ορισμένα στα οποία τα ταξικο-πολιτικά σύνορα έχουν ήδη χαραχτεί μέσα στην πραγματική σύγκρουση και κατόπιν θα σταθώ στις επαναστατικές γραμμές που μας δίνονται από τους επαναστάτες αναρχικούς μέσα από το έδαφος της σύγκρουσης.

α. Ο προσδιορισμός των ταξικών σχέσεων στην πραγματική σύνθεση της κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας σε παγκόσμια κλίμακα. Ποιος είναι εχθρός και ποιος φίλος σε κάθε συγκεκριμένο σημείο για το επαναστατικό αναρχικό κίνημα; Πώς συγκεκριμενοποιείται σε κάθε σημείο η διάκριση άμεσων και έμμεσων πολιτικών καθηκόντων, με δεδομένη την ειδοποιό ιστορική θέση του αναρχισμού για άμεση ανταπόκριση στις ανάγκες της κοινότητάς μας ως καταπιεσμένων, με τη συνολικότερη προοπτική ελευθερίας και ισότητας; Οι πιο συγκεκριμένες απαντήσεις, οι μόνες ικανές να διαμορφώσουν συνολική συμπόρευση, αμεσότητα και ριζοσπαστική προοπτική, φτιάχνονται μέσα απ' την άμεση πάλη των εμπλεκόμενων υποκειμένων. Αυτή η παρατήρηση επιβεβαιώνει την αναρχική αξίωση πολιτικής αυτονομίας κάθε αντίστασης.

β. Η συνάρτηση σκοπών και μέσων. Ζήτημα που ψευδώς και υπεροπτικά πολλοί αναρχικοί δηλώνουν ότι ο αναρχισμός το έχει λύσει εν αντιθέσει προς τα κρατιστικά πολιτικά ρεύματα. Κάθε φορά που η ταξική σύγκρουση φέρνει το ζήτημα στο προσκήνιο, όπως η επαναστατική πρωτοβουλία την 7 Οκτώβρη, όλοι εκείνοι που έχουν λυμένο το ζήτημα χωρίς να έχουν επαναστατική οργάνωση επί του πεδίου, μπορούν κι επικυρώνουν την ιδεολογική θέση τους μ' έναν μόνο τρόπο: διαχωριζόμενοι από την επαναστατική δράση.

γ. Η στρατηγική αντιμετώπιση των σχέσεων ιμπεριαλισμού, κράτους και κοινωνικής επανάστασης.

δ. Η πολιτική μεσολάβηση της αντίστασης. Εδώ δεν αναφέρομαι στη μεσολάβηση του Παλαιστινιακού κινήματος από τις παλαιστινιακές πολιτικές οργανώσεις, τις περιβάλλουσες κρατικές κι ευρύτερα πολιτικοστρατιωτικές δυνάμεις και τους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς θεσμούς. Τη χρησιμοθηρική και συνήθως προδοτική στάση των αραβικών και ισλαμικών κρατών τη γνωρίζει πάνω στις σάρκες του ο Παλαιστινιακός λαός. Στον ΟΗΕ και τις διάφορες ιμπεριαλιστικές πολιτικές παρεμβάσεις δεν βλέπει κανείς φίλους. Εδώ αναφέρομαι στην ιδεολογική και πολιτική μεσολάβηση ανταγωνιστικών θέσεων του διεθνούς κινήματος για λογαριασμό του Παλαιστινιακού κινήματος. Συγκεκριμένα, είναι σημαντικό να αντιμετωπιστεί μέσα στο διεθνιστικό κίνημα ο εσωτερικευμένος ιμπεριαλιστικός κοινωνισμός κι επίσης ο αντιιμπεριαλιστικός σοσιαλφασισμός από την έποψη του αποικιοκρατικού πολιτικού αυταρχισμού τους ενάντια στην αυτονομία της Παλαιστινιακής επανάστασης. Στη σφαίρα των πολιτικών μεσολαβήσεων που καταργούν το ίδιο το πεδίο αγώνα, ανήκει κι η συνήθης κοινωνίστικη απεύθυνση σε μια φανταστική αμέτοχη μάζα σα να συγκροτεί το πολιτικό κοινό της αντίστασης. Το πολιτικό κοινό της αντίστασης βεβαίως είναι τα ίδια τα κινήματα, από τις οργανικές διεργασίες τους (και συνεργασίες τους), μέχρι την αγωνιστική μεθόριο ανάπτυξής του.

Η σύγχυση έχει απλωθεί στο διεθνιστικό κίνημα. Απλό παράδειγμα η αντιπαράθεση μέσα στον αντιφασιστικό ποδοσφαιρικό σύλλογο St.Pauli. Η κριτική απάντηση¹ των κατά τόπους λεσχών στην φιλοϊσραηλινή ανακοίνωση του συλλόγου αναπαρήγαγε με οξύτητα, τις θέσεις της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας. Εξαίρεση αποτέλεσε το μήνυμα της τούρκικης λέσχης, λίγες μέρες μετά, το οποίο ανέδειξε την ιστορική ενότητα της αντιαποικιακής και αντιρατσιστικής πάλης. Η ριζοσπαστική θέση ήρθε από το κομβικότερο μεθοριακό έδαφος μεταξύ παγκόσμιου Βορρά και

1 Διεθνής ανακοίνωση λεσχών (10/10/23) - <https://fcstpauliathensclub.wordpress.com/2023/10/10/%cf%83%cf%87%ce%b5%cf%84%ce%b9%ce%ba%ce%ac-%ce%bc%ce%b5-%cf%84%ce%b7%ce%bd-%ce%b4%ce%ae%ce%bb%cf%89%cf%83%ce%b7-%cf%84%ce%bf%cf%85-%cf%83%cf%85%ce%bb%ce%bb%cf%8c%ce%b3%ce%bf%cf%85-%cf%84%ce%b7%cf%82-s/>, Ανακοίνωση τούρκικης λέσχης (28/10/23) - https://twitter.com/StPauli_TR

παγκόσμιου Νότου. Θα σταθώ παρακάτω στην πρώτη ανακοίνωση² της Αναρχικής Ομοσπονδίας Αφγανιστάν-Ιράν, λόγω της έντασης των αντιδραστικών θέσεων της, της αγωνιστικής εντοπιότητάς της (Μέση Ανατολή, Κουρδιστάν) και συναρτημένα λόγω των εσωτερικών αντιφάσεων της. Σε αντιπαραβολή θα εξετάσω τις σοσιαλφασιστικές θέσεις που αυτοπαρουσιάζονται σαν αντιιμπεριαλιστικές. Η τελευταία κριτική αναφορά θα εστιάσει στις πρακτορολογικές θέσεις.

Το σύνολο των ιδεολογικών θέσεων της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας έχουν απαντηθεί εύγλωττα και λακωνικά από την παρέμβαση του Παλαιστίνιου πρόσφυγα Νιντάλ Χαλάφ, «Για την “φιλοπαλαιστινιακή” υποκρισία».³ Θα κάνω μόνο μια σύνοψη, αλλά όποιος/α συνεχίσει την ανάγνωση ετούτου του κειμένου, ας διαβάσει σ’ ετούτο το σημείο, σα να παρεμβάλλεται, το αναφερόμενο άρθρο. Υιοθετώ κάθε λέξη του, θεωρώντας το επαρκές για να αποδομήσει τα σκιάχτρα του ιμπεριαλιστικού κοινωνισμού. Ο Ν.Χαλάφ, αφού δηλώσει εξαρχής ότι το «Ισραήλ» είναι μια αποικιακή οντότητα που δημιουργήθηκε και υπάρχει ως προκεχωρημένη στρατιωτική βάση του δυτικού ιμπεριαλισμού, ξεκαθαρίζει ότι διεξάγεται πόλεμος με την αποικιοκρατία και δεν πρόκειται για συννοριακή ή θρησκευτική διαμάχη. Στη συνέχεια στηλιτεύει τον φιλοαποικιοκρατικό ειρηνισμό και τη δωσιλογική υπόθεση των δυο κρατών, την καταδίκη της βίας και το διεθνές δίκαιο. Εξηγεί ότι τα δυτικά σχήματα αξιών με βάση τα οποία γίνεται η δήθεν αλληλέγγυα κριτική στην Παλαιστινιακή αντίσταση υπάρχουν χάρη και για χάρη της ιμπεριαλιστικής γενοκτονίας. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του Παλαιστίνιου πρόσφυγα, η πραγματική υποκρισία δεν είναι η πολιτική των ιμπεριαλιστών κι η προπαγάνδα τους, αλλά η προβολή της φιλοπαλαιστινιακής ταυτότητας από υποκείμενα που συμμορφώνονται με το δυτικό σχήμα των φιλελεύθερων αξιών. Η χειρότερη μορφή του δυτικού ηγεμονισμού είναι οι απόπειρες ηθικής καθυπόταξης που συμπυκνώνονται στην άρνηση υποστήριξης των αντιστασιακών οργανώσεων της Παλαιστίνης. Η παρέμβαση κλείνει επιστρέφοντας πίσω στους εκφραστές του πολιτισμικού ιμπεριαλισμού το είδωλο του νεκρού άμαχου. Όλο το κείμενο σφάζει την ιδεολογική αποικιοκρατία του εσωτερικευμένου στο διεθνές κίνημα, ιμπεριαλιστικού κοινωνισμού.

Προχωρώ σε μια πολιτική σύνοψη των απόψεων που εξέφρασαν σε δυο συνεντεύξεις δυο αναρχικοί/ές από το πεδίο του πολέμου, ένας/μία που μίλησε⁴ εκ μέρους της Παλαιστινιακής αναρχικής οργάνωσης FAUDA κι ένας/μία με ισραηλινή υπηκοότητα⁵. Πολιτικές θέσεις μέσα από το πραγματικό, ενάντια στην πολιτική μεσολάβηση του ιμπεριαλιστικού κοινωνισμού. Όπως σημειώνει μια άλλη μαρτυρία⁶ από την προσφυγική παλαιστινιακή διασπορά: «Υπάρχει υπέρχειλος πειρασμός να χάσουμε τα δάχτυλά μας στα διδάγματα της επιχείρησης [της 7 Οκτώβρη], αλλά σίγουρα αυτό το καθήκον δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα των ακαδημαϊκών και των ακτιβιστών της μητρόπολης. Ούτε πρέπει να αποτελέσει προτεραιότητα των Παλαιστίνιων της διασποράς (μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνω το εαυτό μου). Στα δικά μας περιβάλλοντα, που είναι γεμάτα από τις δικές τους μορφές εχθρότητας, η προτεραιότητά μας πρέπει να είναι να υπερασπιστούμε τους Παλαιστίνιους ενάντια στα βάσανα που έχουν υποστεί από την ολότητα του βιομηχανικού κόσμου. Μεταξύ των πολιτικών, των καλλιτεχνών, των διασημοτήτων και των διανοούμενων, οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν έλλειψη κριτικών που ευχαρίστως συνυπογράφουν τη σιωνιστική γενοκτονία. Έτσι κι αλλιώς, αυτές οι κριτικές δεν χρειάζονται ούτε επιθυμούν τη δική μας επικύρωση. Να εγκαταλείψουμε την αδελφότητά μας ώστε να κατευνάσουμε το σιωνιστικό καθεστώς, δεν θα μας αποφέρει καμία

2 Το ζήτημα της Παλαιστίνης είναι το ζήτημα της χρεωκοπίας του κρατισμού, <https://athens.indymedia.org/post/1627134/>

3 Nidal Khalaf, Για τη “φιλοπαλαιστινιακή” υποκρισία – <https://athens.indymedia.org/post/1627027/> & On “Pro-Palestine” hypocrisy - <https://thepublicsourse.org/palestine-solidarity>

4 Voices from the Front Line Against the Occupation: Interview with Palestinian Anarchists - <https://blackrosefed.org/interview-faуда-palestine/>

5 We Can't Afford to Remain Silent – Interview with an Israeli Anarchist - <https://itsgoingdown.org/two-new-zines-interviews-with-israeli-and-palestinian-anarchists/>

6 A Practical Appraisal of Palestinian Violence - <https://abolitionmedia.noblogs.org/post/2023/10/21/a-practical-appraisal-of-palestinian-violence/>

δημόσια τιμή. Στο τέλος, η υπέρχειλη διεκδίκηση σεβασμού μένει μόνο με την ντροπή της κατίσχυσης επί του εχθρού.

Οι Παλαιστίνιοι είναι εντελεχώς ικανοί να διαμορφώσουν στρατηγική και να στοχάζονται περίπλοκα προβλήματα, χωρίς εξωτερική καθοδήγηση· σίγουρα δεν χρειάζονται πρόχειρο ηθικισμό από ηλίθιους και αριβίστες στη Δύση».

Η πραγματική σχέση σκοπών και μέσων όπως μαρτυράται από το επίμαχο έδαφος, αποσαφηνίζει το ζήτημα της συγκεκριμενοποίησης των ταξικο-πολιτικών συσχετισμών και του προσδιορισμού εχθρών και φίλων. Μπαίνω με δυο φράσεις του ισραηλινού δημοσιογράφου Γκιντεόν Λεβί.⁷ «Οι Παλαιστίνιοι της Γάζας αποφάσισαν ότι είναι πρόθυμοι να πληρώσουν οποιοδήποτε τίμημα για μια στιγμή ελευθερίας». Ποιος θα αρνηθεί αυτόν τον σκοπό και τις συνέπειές του; «Το Σάββατο, το Ισραήλ είδε εικόνες που δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Παλαιστινιακά οχήματα να περιπολούν στις πόλεις του, ποδηλάτες να μπαίνουν από τις πύλες της Γάζας. Αυτές οι εικόνες διαλύουν την αλαζονεία.» Καμία συνέπεια δεν είναι ικανή να αναιρέσει την επιτευχθείσα ενότητα του συγκεκριμένου σκοπού και του συγκεκριμένου μέσου. Η πρωτοβουλία της 7 Οκτώβρη χάραξε μια γραμμή πολέμου, επανάστασης κι αντεπανάστασης στη Γάζα, που προσδιορίζει τον κόσμο με αναπόφευκτο τρόπο: πατάς ή στο ένα ημισφαίριο της Γης ή στο άλλο, ή με την Παλαιστινιακή επανάσταση ή με την ιμπεριαλιστική γενοκτονία. Η λέξη αλαζονεία, διατυπωμένη ως αυτοσυνείδηση του αποικιοκρατικού έθνους (η αυτοσυνείδηση πάντα μόνο αρνητική μπορεί να είναι) διαλύει την αντεπαναστατική προπαγάνδα περί αθώων θυμάτων.

Το συντρόφι από την FAUDA μας πληροφορεί ότι το κοινό μέτωπο της Παλαιστινιακής αντίστασης κάτω από την ίδια σημαία και με κοινό σκοπό την απελευθέρωση από τον σιωνισμό, αποτελεί θεμελιώδη ανάγκη κι ότι η Οργάνωσή τους παλεύει για την ενότητα του κινήματος. Επίσης επισημαίνει την αναγκαιότητα της κινητοποίησης της νεολαίας για αυτόν το σκοπό.⁸

Το συντρόφι με την ισραηλινή υπηκοότητα, μας ενημερώνει ότι αυτό που χαρακτηρίζει την Παλαιστινιακή αντίσταση ετούτες τις μέρες, και στη Δ. Όχθη και στη Γάζα, είναι τα κοινά και πλατειά μέτωπα. Ισλαμιστές, κοσμικοί, μαρξιστές κι ακόμα και εθνο-φιλελεύθεροι, όπως μερικά τμήματα της Φατάχ, μάχονται δίπλα δίπλα. Το άμεσο ταξικό και πολιτικό σύνορο έχει προσδιοριστεί, ο άμεσος επαναστατικός σκοπός έχει προσδιοριστεί, οι πρακτικές συνέπειες είναι αναπόδραστες.

7 Το Ισραήλ δεν μπορεί να φυλακίζει 2.000.000 κατοίκους στη Γάζα χωρίς να πληρώσει οδυνηρό τίμημα - <https://www.902.gr/eidisi/apopseis-sholia/343963/israil-den-mporei-na-fylakizei-2000000-katoikoys-sti-gaza-horis-na>

8 Νεώτερη συνέντευξη τριών μελών της FAUDA επιβεβαιώνει την προσήλωση στην ενότητα της αντίστασης και προσθέτει την πληροφορία ότι η FAUDA συμμετέχει στην αντάρτικη πάλη. Ένα συντρόφι δηλώνει ότι το αναρχικό κίνημά τους έχει ανοίξει ένα μονοπάτι παλλαϊκής αυτοθυσίας. Σχετικά με τη Χαμάς, αποδομεί την νατοϊκή προπαγάνδα και περιγράφει τον πολιτικό διάλογο και τη συνεργασία των αναρχικών με άλλες οργανώσεις στην αντίσταση. Σημαντική είναι η επισήμανση ότι όλες οι αντιστασιακές οργανώσεις έχουν συμπεριληπτική πολιτική θέση για όλες τις θρησκευτικές κοινότητες. Η υπόθεση της ισλαμικής δικτατορίας είναι μαύρη ιμπεριαλιστική προπαγάνδα. Όπως επίσης, αποτελεί υπόθεση ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών η προσθήκη ενός νέου, παλαιστινιακού κράτους. Η αντιεξουσιαστική κριτική στη διεκδίκηση ενός status δύο κρατών και στον διαχωρισμό των θρησκευτικών κοινοτήτων, είναι μπαλιά στην κερκίδα. Μαοϊκοί (PFLP), συνομοσπονδιστές (DFLP) και πασιφιστές δημοκράτες (όπως Mussa'ab Bashir, που τον χρησιμοποιούν ως αναφορά ορισμένη ιδεολογικοί αντίπαλοι της παλαιστινιακής αντίστασης), ισλαμιστές (Χαμάς και Τζιχάντ) και αναρχικοί (FAUDA) συμφωνούν προγραμματικά σε έναν ενιαίο συμπεριληπτικό πολιτειακό οργανισμό. Τέτοιες ήταν και οι διακηρύξεις του ισραηλινού συντάγματος. Μόνο οι ιμπεριαλιστές και οι επίδοξοι εκμεταλλευτές της παλαιστινιακής αντίστασης θέλουν δύο κράτη. Το κρίσιμο ερώτημα όμως είναι αν υπερασπιζόμαστε ενάντια στην ιστορική και την τρέχουσα επαναστατική πραγματικότητα το αποικιακό κράτος ως φορέα της δυναμικής συνύπαρξης ή υπερασπιζόμαστε το δίκαιο των καταπιεσμένων να επανοργανώσουν τον κοινωνικό πολιτισμό με τους όρους τους, διορθώνοντας τις συσσωρευμένες αδικίες; Για τον αναρχισμό η απάντηση είναι αυτονόητη. Για το αν η Παλαιστινιακή επαναστατική πολιτεία θα διεκδικήσει την αναγνώρισή της από το διακρατικό πλέγμα και θα πάρει τον τίτλο του κράτους, δεν πέφτει λόγος σε κανέναν έξω σε κανένα έξω από την Παλαιστινιακή αντίσταση, όπως δεν πέφτει λόγος σε κανέναν έξω από την Κουρδική αντίσταση για τη διεκδίκηση επίσημης αναγνώρισης για τη συνομοσπονδία της Β-Α Συρίας ως πολιτειακής οντότητας συστατικής της ενιαίας συριακής επικράτειας. (Η συνέντευξη: <https://theanarchistlibrary.org/library/abolishtheusa-fauda-in-depth-interviews-with-3-members-of-fauda>)

Το συντρόφι, με τη μαρτυρία του συμπληρώνει την επαναστατική γραμμή παίρνοντας ριζοσπαστική στάση στα μετόπισθεν του αποικιοκρατικού συνόρου. Τα λόγια του διαφωτίζουν με ακρίβεια τι σημαίνει διεθνιστικός ντεφαιτισμός. Ήδη καθώς συστήνεται δηλώνει τον τόπο γέννησής του, τη Χάιφα, ως κατεχόμενη Παλαιστίνη, κι έτσι ονομάζει την κατοχή με το όνομά της για το σύνολο της παλαιστινιακής γης. Αναγνωρίζοντας την αντιαποικιακή αντίσταση ως το μοναδικό επαναστατικό κίνημα στα κατεχόμενα εδάφη κι ως προμετωπίδα κάθε ριζοσπαστικής αλλαγής, δηλώνει την υποχρέωσή του να αρνηθεί την ισραηλινή ταυτότητά του, να γίνει εχθρός, προδότης του αποικιοκρατικού έθνους, της «κοινωνίας» του και να συστρατευτεί με τους αποικιοκρατούμενους. Αντίληψη της ταξικά συγκεκριμένης συνθήκης, συγκεκριμένες συνέπειες σκοπών και μέσων. Το συντρόφι δηλώνει το καθήκον του να συνταχθεί με τους καταπιεσμένους, με τους δικούς τους όρους και με τη δική τους ηγεσία. Και σημειώνει επ' αυτού ότι ο αναρχισμός⁹ του δίνει αμφοτέρωθεν τη γλώσσα και τα εργαλεία να οραματιστεί αυτή την πολιτική. «Για μένα, δεν υπάρχει μια “αναρχική κοινωνία” για να πορευτούμε προς αυτήν, αφού δεν έχουμε έναν τελικό σκοπό. Βλέπω τον αναρχισμό ως αντιστασιακό κίνημα, ένα οπλοστάσιο εργαλείων για τους καταπιεσμένους σ' όλη τη Γη, για να πολεμήσουμε την παρούσα δυστοπία κι αυτό με ελκύει σ' αυτόν».

Το συντρόφι συμμετείχε στην οργάνωση «Αναρχικοί ενάντια στο τείχος» (πλέον έχει διαλυθεί). Από το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου μέχρι σήμερα τα τείχη μεταξύ Βορρά-Νότου πολλαπλασιάζονται: Παλαιστίνη, Μεξικό, Μεσόγειος, Έβρος (ελληνοτουρκικά σύνορα), Κουρδιστάν. Η επαναστατική πρωτοβουλία της 7 Οκτώβρη ήταν ένα ισχυρό πλήγμα στην ιστορική ανάπτυξη της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής φυλακής. Το συντρόφι από την ενδοχώρα των εποίκων εξηγεί ότι η ιδέα της συνύπαρξης είναι ένα ρηχό θέαμα και ότι μόνο παλεύοντας ενάντια στο τείχος οι δυο πλευρές συναντήθηκαν, όχι ως εχθροί, αλλά ως συναγωνιστές για τον ίδιο σκοπό, σύντροφοι, συν-συνομώτες και συνεργοί, με ίσους όρους. «Αυτό που έκανε η Χαμάς το Σάββατο 7 Οκτώβρη, ήταν το σπάσιμο του γκέττο, αμφοτέρωθεν φυσικά και συμβολικά. Έσπασαν τις πύλες που περικυκλώνουν τη Γάζα κι ανακατέλαβαν γη μέσα στο Ισραήλ, τοποθετώντας τον εαυτό τους σαν δύναμη πέρα από τον ανατεθειμένο ρόλο της κυβέρνησης της Γάζας. Έθεσαν τον εαυτό τους στην πρώτη γραμμή του Παλαιστινιακού απελευθερωτικού κινήματος, αποαποικιοποιώντας εδάφη άμεσα». Ταξικές συνθήκες, επαναστατική συνέπεια, σκοποί, μέσα, όλα κρυστάλλινα από την αναρχική σκοπιά που ενώνει τους καταπιεσμένους μέσα στον πόλεμο.

Ας επανέλθουμε λίγο στο θέμα του συνολικού προσδιορισμού του πλέγματος των ταξικών σχέσεων. Γιατί η αντιαποικιακή πάλη αποτελεί το βασικό σημείο συνάντησης εκατέρωθεν των συνόρων; Γιατί όχι ο εργατικός αγώνας, ο αντιπατριαρχικός κλπ; Εκτός του ότι το καθεστώς εθνικής υποτέλειας και γενικής προσφυγιάς της Παλαιστίνης έχει ριζώσει μια συνθήκη κυριαρχίας που επικαθορίζει το σύνολο των ταξικών σχέσεων εκεί, το συντρόφι επισημαίνει μια επιπλέον συνθήκη: η δημοκρατία των εποίκων επιτρέπει τα πάντα, κάθε ριζοσπαστισμό, αρκεί να δεσμεύεται στη σιωνιστική στρατοκρατία.

Να κάνω δυο παρατηρήσεις στα δεδομένα που μας δίνουν τα συντρόφια από την Παλαιστίνη. Εξίσου η σχετικιστική θεωρία της διαθεματικής προσέγγισης και η σχετικιστική θεωρία της αφηρημένης μισθωτής σχέσης ως καθολικής ταξικής ταυτότητας, δεν είναι ικανές να αντιμετωπίζουν τις συγκεκριμένες ταξικές ανάγκες και τα κοινωνικά ρεύματα που ενώνουν στην επαναστατική πάλη. Αυτό δεν συνεπάγεται ότι η ορθή θεωρία είναι η μεταλενινιστική που προβάλλει τον ιμπεριαλισμό ως κύρια αντίθεση σε σχέση με την οποία όλες οι άλλες αντιθέσεις είναι αδιάφορες. Θα το δούμε παρακάτω αυτό. Ο αναρχισμός της άμεσης δράσης, παρότι έχει υπόψη του τις διάφορες αφαιρετικές θεωρίες μαρξιστικής ή κοινωνιολογικής προέλευσης, πάει πέρα απ' αυτές, έχοντας στη διάθεσή του τον γνωστικό πλούτο που προσφέρει η άμεση πάλη. Δεν υπάρχουν θέματα

9 Ο επαναστατημένος Νότος απαντά στην ανιστορική κριτική που περιγράφει τον αναρχισμό ως ευρωκεντρικό πρόταγμα. Μόνο η αγκύλωση στον μεταμπακουινικό αποδομισμό που διάβρωσε το αναρχικό κίνημα μετά τη διάλυση της Α' Διεθνούς, μπορεί να δει στον αντιιμπεριαλισμό εννοιολογικά και πρακτικά όρια για τον αναρχισμό. Π.χ. «Οι αναρχικοί στο Σαχέλ» (<https://www.alerta.gr/archives/33233>). Ο μαρξισμός χρειάστηκε να ξεπεράσει την ιμπεριαλιστική φιλοσοφία των γραφών του, με τον Λένιν. Ο επαναστατικός αναρχισμός δεν είχε ποτέ τέτοιο πρόβλημα. Από τα γεννητούρια του εξεστράτευσε σ' όλη τη Γη.

που εμπίπτουν σε μια μοριακή σφαίρα ανεξάρτητη από τους ταξικούς συσχετισμούς σε παγκόσμια κλίμακα, ούτε θέματα που εμπίπτουν σε μια μεγακλίμακα όπου οι συσχετισμοί αναπόδραστα μεσολαβούνται από τα κράτη. Οι κλίμακες είναι αλληλένδετες κι η κρισιμότητα κάθε αντίθεσης ορίζεται από τα υποκείμενα της αντίστασης. Υπάρχουν αντιφάσεις που επενεργούν στη διεθνιστική αλληλεγγύη (π.χ. οι συνδέσεις της Χαμάς με το τούρκικο κράτος και την εθνοκάθαρση στα κατεχόμενα της Ροζάβα) και άμεσες αντιθέσεις που αποκλείουν κάθε μη πολεμική συνάντηση (π.χ. η συμμετοχή της εργατικής τάξης και της κούηρ κοινότητας του αποικιοκρατικού ισραηλινού έθνους, στην πολεμική μηχανή του).

Πολλοί ελευθεριακοί διεθνώς επενδύουν ακόμα στην εργατική τάξη του αποικιοκρατικού οργανισμού. Χαρακτηριστική η παρέμβαση της Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομάδας Μελβούρνης (11/10)¹⁰ που ενώ αναγνωρίζει τη συνενοχή της πλειοψηφίας της ισραηλινής εργατικής τάξης και δεν περιμένει η αλληλεγγύη των Εβραίων εργαζόμενων να είναι μια σημαντική δύναμη στο εγγύς μέλλον, χαρακτηρίζει ζημιογόνα τη στοχοποίηση των ισραηλινών εργαζόμενων. Παρότι η συγκεκριμένη παρέμβαση περιγράφει το ισραηλινό κράτος με πραγματικούς όρους, επισημαίνοντας ότι ο ισραηλινός φασισμός προχωράει προς την «τελική λύση», δεν αμελεί την υποχρέωση προς την ιμπεριαλιστική σοσιαλδημοκρατία, να καταδικάσει τη Χαμάς με μια πολιτισμική σκιά (αφηρημένα «αντιδραστική») και να αποστασιοποιηθεί από τη στοχοποίηση άμαχων ισραηλινών. Όμως γιατί είναι ζημιογόνα η ισότητα στη φρίκη, ειδικά σε μια μόνιμη συνθήκη όπου καμία άλλη πρακτική δεν έχει καταφέρει ούτε στο ελάχιστο να ραγίσει την αλαζονεία της γενοκτονικής ειρήνης, όπως μαρτυρά ο ισραηλινός συγγραφέας Ντ.Λεβί;

Αμφότερα τα δυο συντρόφια από την Παλαιστίνη απάντησαν κατηγορηματικά στις ερωτήσεις που τους τέθηκαν για την εργατική αλληλεγγύη: η μαζική προλεταριακή αλληλεγγύη από τα μέσα του αποικιοκρατικού οργανισμού προς τον Παλαιστινιακό λαό είναι ένα ανεργμάτιστο ιδεολογικό φάντασμα. Η εξάρτηση της αντιαποικειακής απελευθέρωσης της Παλαιστίνης κι ευρύτερα της απελευθέρωσης του παγκόσμιου Νότου από την ιμπεριαλιστική κυριαρχία, από το εργατικό κίνημα του Βορρά, αποτελεί χαρακτηριστική έκφραση της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας, της αποικιοκρατικής κεφαλαιο-κρατικής σύλληψης της προόδου και της προβολής της ενάντια στην επαναστατική ταξική πάλη. Δίχως την άμεση πάλη του καταπιεσμένου λαού, δεν συμβαίνει τίποτα άλλο παρεκτός του επεκτατικού ρεφορμισμού της γενοκτονίας.

Αμέσως μετά την επαναστατική πρωτοβουλία της 7 Οκτώβρη, το κράτος των εποίκων αφεντικών κράτησε τους χιλιάδες Παλαιστίνιους εργάτες που περνούσαν καθημερινά από τη Γάζα σα να μετακινούνταν μέσα σε στρατόπεδο εργασίας, τους βασάνισε και τους σημάδεψε με αριθμούς. Ορισμένοι εργάτες πέθαναν από τα βασανιστήρια. Με ποιό τρόπο εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους οι έποικοι εργάτες; Συνεχίζοντας να στρατεύονται και να δουλεύουν για να δολοφονούνται καθημερινά 160 παιδιά του απολίτιστου προλεταριάτου.

Το λαϊκό κίνημα των πολιτών της κατεχόμενης αποικιακής ενδοχώρας έχει έναν άμεσο εχθρό κι αν δεν αναμετρηθεί μαζί του στο επίπεδο που αναλογεί στην ένταση και το βάθος της εθνικιστικής επίθεσης, θα αφήσει αλώβητη την πανεθνική ευθύνη των ισραηλινών για την αποκορύφωση της γενοκτονίας. Ο πόλεμος με τον σιωνιστικό φασισμό που καταστέλει και την ελάχιστη αμφισβήτηση της «τελικής λύσης» και απαξιώνει μέχρι και τους ισραηλινούς ομήρους και τους διαμαρτυρόμενους συγγενείς τους, πρέπει να εσωτερικευτεί στο ισραηλινό έθνος. Κατά τη ναζιστική κατοχή της Ευρώπης, οι Ιταλοί και Γερμανοί αντιφασίστες βρήκαν έναν τρόπο να ταχθούν αλληλέγγυα με τους κατακτημένους και να κάνουν πράξη την αντιφασιστική αντίσταση: αυτομολούσαν στους παρτιζάνους. Αυτή ήταν η διαυγέστερη εκδήλωση προλεταριακού διεθνισμού.

Βεβαίως τα προαπαιτούμενα προς την Παλαιστινιακή αντίσταση δεν προβάλλονται από το αντεθνικό αντιαποικιακό κίνημα της αποικιακής εθνότητας, που δήλωσε κατανόηση για την απώλεια επίσης δικών της ανθρώπων στην επαναστατική επίθεση της 7 Οκτώβρη, αλλά από την ιμπεριαλιστική σοσιαλδημοκρατία. Ο ίδιος φασισμός πρέπει να αντιμετωπιστεί στην ιμπεριαλιστική ενδοχώρα κι ειδικά οι αντιπρολεταριακές-αντεπαναστατικές αιχμές του, όπως η

10 <https://www.alerta.gr/archives/33399>

τρομοκρατία του κεφαλαίου ενάντια στους/στις εργάτες/εργάτριες των Starbucks¹¹ και στους/στις φοιτητές/φοιτήτριες του Harvard στις ΗΠΑ και η στρατοκρατία στους δρόμους της Ευρώπης.

Καθώς διάφοροι επιχειρούν να αντιπαραβάλουν το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας προς το Παλαιστινιακό κίνημα, προσφέροντας κακό έργο για τη διεθνιστική αλληλεγγύη, να θυμίσω ότι ο διεθνιστικός αρμός του ΡΚΚ με το επαναστατικό προλεταριακό κίνημα στην τούρκικη επικράτεια είναι το ΗΒΔΗ (Ενιαίο Απελευθερωτικό Επαναστατικό Κίνημα), το μέτωπο των τούρκικων ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων με το ΡΚΚ.

Εκείνοι που λένε ότι «οι αντιστάσεις, οι εξεγέρσεις κι οι επαναστάσεις ή θα είναι κοινωνικές/ ταξικές ή δεν θα είναι τίποτα», αρνούμενοι την ταξική και κοινωνική φύση της Παλαιστινιακής αντίστασης και τα ταξικά και κοινωνικά στοιχεία του πολιτικού αυτοπροσδιορισμού των αντιστασιακών οργανώσεων, συνδράμουν την ιμπεριαλιστική γενοκτονία. Το «τίποτά» τους είναι ένα χαιρέκακο χειροκρότημα για την πολιτισμική και φυσική εθνοκάθαρση των καταπιεσμένων που λοξοδρομούν από τις φονταμενταλιστικές γραμμές του αποικιοκρατικού κοινωνισμού. Έτσι κι αλλιώς ο ιδεολογικός ολοκληρωτισμός του «Όλα ή Τίποτα» είναι πάντα ένα τίποτα.¹²

Μιλώντας για εργατικό αγώνα, όταν το συντρόφι της FAUDA ρωτήθηκε για το ενδεχόμενο μιας νέας γενικής απεργίας των Παλαιστίνιων όπως το 2021, απάντησε ότι παρότι δεν είναι ασήμαντη και άχρηστη πρακτική, η διαπάλη σήμερα έχει ξεπεράσει αυτό το επίπεδο. Η κατάσταση και η εμπειρία αποδεικνύουν την αναγκαιότητα της ένοπλης πάλης. Η συνάρτηση σκοπών και μέσων δεν συνάγεται ούτε από κάποια αφαιρετική ερμηνεία της σύγκρουσης (π.χ. εργατισμός), ούτε από μια μηχανιστική προβολή των αφαιρέσεων πάνω στην πρακτική. Ακόμα κι ο αμιγώς οικονομικός αγώνας, όσο απομακρυνόμαστε από τον ρεφορμισμό της εργατικής αριστοκρατίας, απαιτεί ένοπλους τρόπους αυτοπροστασίας του απέναντι στη στρατιωτική και ποινική καταστολή, την απεργοσπασία και την αντισυνδικαλιστική τρομοκρατία (π.χ. στην ελληνική επικράτεια σήμερα). Η πολιτική απεργία ανεβάζει κατακόρυφα το επίπεδο της σύγκρουσης. Κι εντέλει όλη η ιστορική εμπειρία του εργατικού κινήματος φωνάζει ότι το κάτεργο αποτελεί τόπο αυτοσυγκρότησης και εξόρμησης, αλλά επουδενί τόπο μαχητικής ισχύος, όταν η αστική τάξη είναι έτοιμη να εκτείνει απεριόριστα τα στρατιωτικά μέσα της.

Η ταξική σύγκρουση στην Παλαιστίνη φανερώνει την υποκρισία του αντιένοπλου ιδεολογικού διαχωρισμού μεταξύ οργανωμένης πρωτοπορίας και αυθόρμητης εξέγερσης, ένα κατασκευάσμα που διαδόθηκε στο ελευθεριακό κίνημα από τους καταστασιακούς λακέδες της αντεπαναστάσης. Πολλά πολιτικά κείμενα που διεκδικούν τον τίτλο της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, καλούν ή εύχονται την ανάδυση μιας εξέγερσης με πρότυπο την 1η Ιντιφάντα, σε αντιδιαστολή προς την τρέχουσα στρατιωτική σύγκρουση. Αυτοί οι χυδαίοι ευρωελιτιστές που παριστάνουν τους στρατηγούς των ορθών τρόπων της εξέγερσης, υποτιμούν τον Παλαιστινιακό λαό, σα να μην είναι ήδη επαναστατημένος, σα να μην εμπλέκεται με χίλιους δυο τρόπους στην

11 https://www.efsyn.gr/kosmos/boreia-ameriki/408433_i-starbucks-poinikopoiei-tin-allileggyi-stin-palaistini

12 Γράφει μια ομάδα, «Προφανώς δεν έχουμε την πρόθεση να υποδείξουμε το πώς θα αγωνιστούν οι καταπιεσμένοι/ες και η εκμεταλλεζόμενες/οι [...]». Στην αμέσως προηγούμενη φράση έχει γράψει, «Η μόνη αυτοάμυνα που αναγνωρίζουμε -πολιτικά και ηθικά- είναι η συλλογική κοινωνική αυτοάμυνα και η κοινωνική αντίβια που οικειοποιούνται οι εκμεταλλεζόμενοι και οι καταπιεσμένες για να χειραφετηθούν και να αποτινάξουν τα δεσμά της εξουσίας που τους ασκείται». Τι εννοεί πίσω από την ασάφεια της επίκλησης της συλλογικότητας και της οικειοποίησης; Και ποιος ενδιαφέρεται αν ετούτοι εδώ η φαρισαίοι του αναρχισμού αναγνωρίζουν την Παλαιστινιακή αντίσταση ως αυτοάμυνα ή όχι; Να βάλω το ερώτημα σε ένα άλλο πεδίο πάλης: ένας άνθρωπος που έχει πέσει θύμα πατριαρχικής βίας, χρειάζεται την άποψη αυτών των ιερατείων για να αποφασίσει αν θα καταφύγει στην αστυνομία, στο κράτος, αν θα κόψει τα αρχίδια του βιαστή ή αν θα κάνει κάτι άλλο;

Η ίδια ομάδα πριν δέκα χρόνια, για να μην χαλάσει χατίρι στις ιδιοτελής ορέξεις ορισμένων μελών της, είχε καλύψει μια επίθεση σε κατάληψη, με νομιμοποίηση τη μη αναγνώριση της κοινοτικής υπόστασης της κατάληψης, των εξισωτικών θεσμών και πρακτικών της, της πολιτικής δυναμικής προλεταριακής κοινωνικής διεργασίας που εξελισσόταν εκεί της αυτονομίας της στην κοινωνική αυτοδιεύθυνση και στην αυτοάμυνα της. Στον κόσμο της βίας και της τρομοκρατίας τι σημαίνει «δεν αναγνωρίζουμε»: άσε τον Νετανιάχου να κάνει τη βρωμοδουλειά. Η Παλαιστινιακή αντίσταση όμως νικάει και η συγκεκριμένη κατάληψη, που προσφέρει καταφύγιο στα κατατρεγμένα και δεν έχει βάλει όρους στην Παλαιστινιακή αντίσταση, έχει αντέξει.

αντίσταση, σα να μην μπορεί να κρίνει ο ίδιος επιτόπου ποιοί είναι οι κατάλληλοι τρόποι, κι απολύτως ανεύθυνα πλασάρουν μια γραμμή αφοπλισμού και μη οργάνωσης μέσα στο σφαγείο, μόνο και μόνο για να προτάξουν ως γνήσιοι φιλελεύθεροι αποικιοκράτες το δόγμα της πολιτικής υποτέλειάς τους στο στρατοκρατικό μονοπώλιο.

Στο πραγματικό πεδίο, Γάζα, η ποιότητα και το μέγεθος της πολεμικής παραγωγής της Παλαιστινιακής αντίστασης, δείχνει με πραγματικούς όρους τι σημαίνει ιστορική εξέλιξη της κοινωνικής οριζοντιότητας. Αμφότερα το οπλοστάσιο και οι υποδομές της αντίστασης, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους μέσα στις συγκεκριμένες πολιτισμικές και πολιτικές συνθήκες, εκφράζουν το εύρος και το βάθος της δημιουργικής συμμετοχής και της κοινωνικής συνοχής ως προς τη σύγκρουση με την αποικιοκρατία. Τα κύρια όπλα της αντίστασης είναι αυτοσχέδια. Για να κατασκευαστεί η διαθέσιμη ποσότητα ρουκετών και διάφορων εκρηκτικών μηχανισμών, χρειάστηκε τεράστια εργασία. Επιπλέον, χρειάστηκαν χώροι εργαστηρίων και ένα εξίσου τεράστιο δίκτυο μεταφορών. Χρειάστηκε ακόμα περισσότερη εργασία για την κατασκευή των υπόγειων φρουρίων, τα οποία εξυπηρετούν σχεδόν το σύνολο των δραστηριοτήτων του μάχιμου σώματος και όχι την προστασία του τη στιγμή της κοντινής μάχης. Δηλαδή πρόκειται για έργο υποδομής που καλύπτει πολύ περισσότερες ανάγκες από τα κλασικά τσιμεντένια φρούρια όπως των γραμμών Μαζινό και Μεταξά, με όλες τις εργασίες να έχουνε γίνει υπογείως και σε ασύγκριτη εδαφική πυκνότητα. Χρειάστηκε επιπρόσθετη εργασία ώστε όλες οι εργασίες να γίνουν αφανώς και να μη διαρρεύσει καμία πληροφορία, σε έναν χώρο γεωγραφικά μικροσκοπικό, κατακλυσμένο από ανθρώπους και ο οποίος αποτελούσε το παγκόσμιο πρότυπο τεχνοκρατικής εποπτείας και κατασκοπείας.

Καμία από αυτές τις εργασίες στις δεδομένες συνθήκες κρυπτοπολέμου δεν θα μπορούσε να γίνει για 30 αργύρια ή υπό την απειλή των όπλων. Μόνο εθελοντές με αξιοπιστία για την αφοσίωση τους στο σκοπό μπορούσαν να καταφέρουν αυτό το επίτευγμα. Ένας παλλαϊκός στρατός ασύγκριτης πυκνότητας συνοχής με κάθε ιστορικό προηγούμενο, προετοίμασε την απερίθωτη στον σιωνιστή ταξικό εχθρό και τον μακρύ πόλεμο φθοράς. Οι συνθήκες απαιτούσαν μια πρωτόγνωρη πυκνότητα στην ενότητα κοινωνικής και ένοπλης αντίστασης και ο επαναστατημένος Παλαιστινιακός λαός έφερε την εξέλιξη της ανθρωπότητας προς την κοινωνική αυτοδιεύθυνση ένα βήμα πιο μπροστά. Ένα βήμα μέσα στην πιο σφιχτή καθολική φυλακή, βήμα πάνω από μια άβυσσο που έπρεπε να γεφυρωθεί για να προχωρήσουμε όλοι, να μην μας καταπιεί η ιστορία της κεφαλαιοκρατίας.

Προκειμένου να πραγματοποιηθεί το πολυδιάστατο πρόγραμμα των προαναφερόμενων εργασιών, χρειάστηκε αυτοσχεδιασμός σε όλες τις κλίμακες, σε όλες τις φάσεις. Είναι αδύνατον μια δομή σφιχτής κάθετης διεύθυνσης να διεκπερώσει το σύνολο των αλληλεξαρτημένων παραγωγικών στόχων στις δεδομένες συνθήκες. Ίσως είναι δύσκολο για την ατομικιστική νοοτροπία που κατατρέχει μέρος του αντικαπιταλιστικού κινήματος να κατανοήσει την έννοια συντεταγμένη αυτοοργάνωση, τη ριζοσπαστικότητά της και την εξελικτική δύναμή της, όμως ο επαναστατημένος λαός την κάνει πράξη. Δεν θα κουραστώ να το λέω, η ιστορική εξέλιξη του αντάρτικου αποτελεί το κύριο φυσικό πεδίο εξέλιξης της κλασματικά συνθετικής αυτονομίας του ζώου άνθρωπος, επειδή αποσκοπεί στην απελευθέρωση από τον πολιτισμικό κανιβαλισμό του και έχει αναπτυχθεί εκρηκτικά στην καπιταλιστική εποχή, που έχει ενοποιήσει την ανθρωπότητα, αρνητικά βεβαίως.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να σημειώσουμε κάτι που το αντάρτικο του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας τονίζει διαρκώς: η καπιταλιστική τεχνολογία δεν είναι ικανή να νικήσει την αποφασιστική αντίσταση. Η αυτοθυσία, η συνεργατικότητα και η επινοητικότητα της κοινωνικής αντίστασης είναι ικανές να εκμηδενίζουν όλα τα μηχανικά μέσα του εχθρού, τον μονοδιάστατο τρόπο οργάνωσής του και την εγγενή προδιάθεσή του να προφυλάσσεται αυξάνοντας τις αποστάσεις και τα εμπόδια. Η επικράτηση επί του σύγχρονου βιομηχανικού πολέμου εξαρτάται από την κατάλληλη τακτική, τη στρατηγική και την επιμελητεία, όμως πηγάζει όπως και η αντάρτικη τακτική, στρατηγική και επιμελητεία, από τις ηθικές δυνάμεις και τη συλλογική ευφυΐα του

επαναστατημένου λαού. Η Χαμάς έχει εξελίξει τις αυτοσχέδιες ρουκέτες σε κατευθυνόμενα συστήματα ακρίβειας και έχει διευρύνει το οπλοστάσιό της με αποτελεσματικά φορητά συστήματα αντιαρματικών και αντιελικοπτερικών βλημάτων, ιδιοκατασκευής επίσης. Το ιδεολογικό δόγμα που θεωρεί το προλεταριάτο ικανό μόνο να ξηλώνει πεζοδρόμια, αποτελεί άθλια προσβολή προς την εργατική τάξη. Αν ο ευρωελιτισμός δεν μπορεί να καταλάβει ότι κάτω από το χόμα της Γάζας έχει χτιστεί ένας ναός του λαϊκού πολιτισμού, κατακόμβες που κόβουν τα ποδάρια της σύγχρονης αυτοκρατορίας και αν δεν μπορεί να καταλάβει την εξέγερση πέρα από ένα κάδο σκουπιδιών για οδόφραγμα, συμβαίνει λόγω ανεπαρκούς φαντασίας, μα ριζικότερα λόγω ανεπαρκούς αποφασιστικότητας.

Η οριζοντιότητα δεν αποτελεί θέμα γούστου κάποιον κλειστών κοινοτήτων, αλλά ζήτημα κατάλυσης των ταξικών σχέσεων, της πολιτικής ετερονομίας, όλων των ανισοτήτων και ειδικά των συνθηκών πολεμικής ισχύος στις οποίες εδράζονται. Με τι αλφάδι θα μετρίοταν η οριζοντιότητα αν ενώ η κοινότητα των καταπιεσμένων γεμίζει τις κάσσες, οι αφέντες στέκονταν ατάραχοι σαν τους κίονες του Παρθενώνα;

Η αυταρχική κριτική στα μέσα της εξέγερσης που στρέφεται βεβαίως ενάντια στην εξέγερση, επιχειρεί να ορίσει τη λαϊκότητα με τον τρόπο που η βιοπολιτική κριτική καταργώντας την πολιτική αυτοδιάθεση επικυρώνει την ολοκληρωτική κυριαρχία και τις γενοκτονίες της. Η αντιπαραβολή της 1ης Ιντιφάντα απέναντι στην ένοπλη Παλαιστινιακή αντίσταση, αναγνωρίζοντας τη λαϊκότητα της εξέγερσης μόνο στις ανοργάνωτες και άοπλες μάζες, αρνείται στον λαό την υπόστασή του όταν οργανώνεται, οπλίζεται και προσπαθεί να αντεπιτεθεί με όσο το δυνατόν πιο ισότιμους όρους. Αυτός ο αντεστραμμένος εξεγερτισμός δεν διαφέρει ούτε σε πολιτική θέση ούτε σε ήθος, από τις σαρκαστικές δηλώσεις των ιμπεριαλιστών, «είμαστε ενάντια στη Χαμάς, όχι ενάντια στον Παλαιστινιακό λαό», την ίδια στιγμή που έχουν αμολήσει τον χωροφύλακά τους να κατακρεουργεί τον επαναστατημένο λαό. Στις πραγματικές συνθήκες της Παλαιστίνης (κι όχι μόνο), η άρνηση της λαϊκής υπόστασης της ένοπλης αντίστασης δεν σημαίνει μόνο συμφωνία στην εκκαθάριση της ένοπλης αντίστασης, σημαίνει μασκαρεμένη συναίνεση στη γενοκτονία, αφού ο διαχωρισμός της Χαμάς από τον Παλαιστινιακό λαό είναι ακριβώς η επίφαση για την απανθρωποποίηση όλου του Παλαιστινιακού λαού, που έχει στιγματιστεί ως «ασπίδα των τρομοκρατών». Αυτός που κατέχει τα όπλα ορίζει το εύρος της εχθρότητας. Οι κινηματίες που αφορίζουν την ένοπλη λαϊκή αντίσταση της Παλαιστίνης, δεν έχουν τίποτα να προτάξουν ενάντια στην ιμπεριαλιστική ζωντανή διαφήμιση της ολοκληρωτικής σφαγής ως επερχόμενη πολιτική διαχείριση του συνόλου του παγκόσμιου Νότου. Να αρκούμαστε σε καμιά πέτρα, να μην χτυπάμε εκείνους που εξασφαλίζουν την ευζωία τους με εκτοπισμούς και γενοκτονίες, αλλά αντ' αυτού να τους εκλιπαρούμε για ανθρωπιά. Τα μέσα δεν μας λένε ποιος είναι ο σκοπός, μας λένε όμως ποιος δεν είναι. Ο διαχωρισμός της ένοπλης πάλης από την εξέγερση, σίγουρα δεν είναι φίλος της Παλαιστίνης, δεν είναι φίλος ούτε της πολιτικής αυτονομίας, ούτε της κοινωνικής απελευθέρωσης· δεν μπορεί να πάει πέρα από την περιδίνηση στην στρατοκρατική ομηρία.

Δυστυχώς, οι παραινέσεις αφορμαλισμού και αφοπλισμού ακούγονται και από συλλογικότητες που έχουν δραστηριότητα γύρω από το κουρδικό επαναστατικό κίνημα. Πώς ξεχνούν από το ένα κείμενο στο επόμενο, την ένοπλη πάλη στη Ροζάβα; Δεν έχουν κατανοήσει την καθοριστική συμβολή του κομματικού-λαϊκού αντάρτικου του ΡΚΚ στην ανάπτυξη όλου του κινήματος επί μισό αιώνα; Δεν άκουσαν ποτέ για τον διακηρυγμένο Επαναστατικό Λαϊκό Πόλεμο και την ενότητα των τεσσάρων πεδίων του: αντάρτικο, εξέγερση της νεολαίας και των γυναικών, άμεση κοινωνική αυτοάμυνα και σοσιαλιστικό εργατικό κίνημα; Τους διαφεύγει ο απολογισμός της μάχης της Χεφτανίν (2020) κι η εξέλιξη των διδαγμάτων της στον τριετή ολομέτωπο πόλεμο που ακολούθησε στις Ζώνες Άμυνας Μεντίγια; Η σύγχρονη κουρδική αντάρτικη αντίσταση αυτοπροτάσσεται ως υπόδειγμα για όλο τον κόσμο.

Ας δούμε τι λέει το συντρόφι απ' την αποικιακή ενδοχώρα για το θέμα της διάχυτης πάλης: *«Η Ντάνα Ελ Κουρντ, μια Παλαιστίνια ακαδημαϊκός, στο βιβλίο της “Πολωμένες και Ακινητοποιημένες παραδόσεις αυταρχισμού στην Παλαιστίνη”, διατυπώνει το επιχείρημα ότι ο*

Παλαιστινιακός αγώνας δεν είναι μόνο αντιαποικιακός, αλλά επίσης αντιεξουσιαστικός στις ρίζες του. Κατά τη διάρκεια της 1ης Ιντιφάντα, οι Παλαιστίνιοι είχαν μια ζωντανή πολιτική κοινωνία, οργανώνοντας αυθόρμητα τοπικές επιτροπές για να συντονίσουν την πάλη και να ανταπεξέλθουν στις ανάγκες των τοπικών κοινοτήτων. Αυτή η εξέγερση ήταν δημοκρατική απ' τη φύση της και έγινε ενάντια στη βούληση της PLO. Ακόμα και μέσα στην PLO, όπως ισχυρίζεται ο Έντουαρντ Σαΐντ στο βιβλίο του "Το ζήτημα της Παλαιστίνης", η δομή οργανωνόταν με έναν πολύ δημοκρατικό τρόπο, με εσωτερικές συζητήσεις και ανοιχτή κριτική, σε πλήρη αντίθεση με τους πολιτικούς τρόπους του αραβικού κόσμου, μιας περιοχής γεμάτης με αντιδραστικά καθεστώτα, αυτοδιορισμένους δικτάτορες και απρόσιτους μονάρχες. Το Παλαιστινιακό απελευθερωτικό κίνημα ήταν πάντα το πιο δημοκρατικό και προοδευτικό κίνημα στην περιοχή και ενέπνευσε πολλά άλλα αντιεξουσιαστικά κινήματα και εξεγέρσεις, κάποια από τα οποία είδαμε στη διάρκεια της Αραβικής Άνοιξης και απ' τα οποία πολλά ακόμα συνεχίζονται. Πολλοί ισχυρίζονται ότι η ήττα της Παλαιστινιακής αριστεράς στον Λίβανο, η εγκατάσταση της Παλαιστινιακής Αρχής μετά τις συμφωνίες του Όσλο και η ανάπτυξη του πολιτικού Ισλάμ έχουν αλλάξει την εικόνα, όμως νομίζω ότι πολλά από τα αυθεντικά χαρακτηριστικά βρίσκονται ακόμα στο πεδίο.

Λέγοντας όλα αυτά, δεν εννοώ ότι οι Παλαιστίνιοι είχαν ποτέ ένα αναρχικό κίνημα καθαυτό. Υπάρχουν Παλαιστίνιοι αναρχικοί, αλλά όπως και μεταξύ των ισραηλινών, δεν είναι πραγματικά οργανωμένοι σαν κίνημα, ούτε μπορώ να πω ότι πρόκειται για μια διαδεδομένη ιδέα. Ωστόσο πιστεύω ότι αν και το όνομα αναρχισμός δεν συνηθίζεται, οι Παλαιστίνιοι τείνουν να οργανώνονται με αναρχικό τρόπο, χωρίς να το αποκαλούν έτσι. Τα τελευταία χρόνια στη Δ.Όχθη, νέες αντάρτικες ομάδες, όπως η Σπηλιά του Λιονταριού στη Ναμπλούς, η Ταξιαρχία της Τζενίν στη Τζενίν και το τάγμα Μπαλάτα στον προσφυγικό καταυλισμό Μπαλάτα, οργανώνονται με μη ιεραρχικό τρόπο και έχουν αντισεχταριστικές αρχές, όντας ανοιχτές στη συστράτευση όλων των διαφορετικών τάσεων. Αυτές οι νεολαιίστικες ομάδες είναι εντελώς έξω από τον έλεγχο της Παλαιστινιακής Αρχής και τις παλιές πολιτικές των φραξιών και των κομμάτων και η απρόβλεπτη αυθόρμητη φύση τους βάζει σε δοκιμασία τις ισραηλινές εξουσίες».

Είναι λογικά συνεπής η διαπίστωση ότι η αναπαραγωγή του ιμπεριαλιστικού κοινωνισμού στο ελευθεριακό κίνημα και το έκτρωμα «εξέγερση, όχι ένοπλη σύγκρουση», εκφράζονται από μία πληθώρα ιδεολογικών σχολών που είτε αντιτίθενται ανοιχτά στην πλατφορμιστική παράδοση, είτε στραγγαλίζουν τον οργανωτικό προσανατολισμό στα δεσμά του εθνικού πεδίου και της νομιμότητας. Η τρέχουσα ταξική πάλη απαιτεί η αναρχική επαναστατική οργάνωση να είναι καταστατικά ασύνορη και αντάρτικη. Τον κόσμο που ανατέλει θα τον πλάσουν εκείνες οι επαναστατικές οργανώσεις που θα μάχονται και θα ριζώνουν ταυτόχρονα σε όλα τα πλάτη της Γης. Αν οι αναρχικοί χάσουμε αυτό το τρένο, η ευθύνη δεν θα ανήκει στην ιστορία. Από ιστορική εξελικτική σκοπιά υπολογίζω ότι αυτές οι μέρες είναι η τελευταία ευκαιρία για τον αναρχισμό, μέχρι την επικείμενη κατάρρευση του καπιταλισμού, να γίνει πραγματικά δύναμη αλλαγής. Τα μαχόμενα συντρόφια στο Κουρδιστάν, την Αρμενία, τη γη των Μαπούτσε, την Παλαιστίνη κι ίσως σ' άλλα μέρη του Νότου που δεν βρίσκονται στους χάρτες των Βορείων ανοίγουν τον δρόμο.

Το ζήτημα του χρεωκοπημένου αναρχισμού και του χρεωκοπημένου αριστερισμού

Η ανακοίνωση της Ομοσπονδίας της Αναρχικής Εποχής, Αφγανιστάν-Ιράν (9/10)¹³ υπερθεματίζει την πολεμική της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας. Η καταδίκη της επαναστατικής πρωτοβουλίας της 7 Οκτώβρη δεν περιορίζεται στην πράξη καθαυτή. Η πράξη τοποθετείται εξολοκλήρου στη σφαίρα του πολέμου των εξουσιών. Η καταδίκη της Χαμάς λαμβάνει όρους που έχει κατασκευάσει η γενοκτονική και αντεπαναστατική ιμπεριαλιστική προπαγάνδα. Η βία δεν καταγγέλεται ως μέθοδος, αλλά ως ταυτολογία του κρατισμού. Ο διαχωρισμός μεταξύ αμάχων και αντίστασης φτάνει σ' ένα καταστατικό βάθος για τα πολιτικά

13 Το ζήτημα της Παλαιστίνης είναι το ζήτημα της χρεωκοπίας του κρατισμού
<https://athens.indymedia.org/post/1627134/>

νοήματα: απ'τη μία πλευρά είναι οι «λαοί» ως παθητικά υποκείμενα χωρίς ταξικούς προσδιορισμούς και από την άλλη πλευρά είναι οι κυβερνήσεις, που εξισώνονται ως ιδεολογική κατηγορία. Ερχόμενη στο συγκεκριμένο πεδίο όμως, η ανακοίνωση εστιάζει την επίθεσή της στον έναν πόλο εξουσίας, τον ισλαμιστικό. Κι η ειρήνη δεν προτάσσεται ως πραγματιστική προοπτική, πάντα κάτω από την μπότα της αποικιοκρατίας, αλλά ως τελικός σκοπός και συγχρόνως αποδεκτό κοινωνικό status το οποίο κατέστρεψε η πρωτοβουλία της αντίστασης. Ειρήνη και ασφάλεια.

Από τότε η ασφάλεια, το κύριο προσχηματικό κίνητρο της κρατικής και ιμπεριαλιστικής τρομοκρατίας, έγινε επαναστατικό πρόταγμα, για να αναιρέσει αναπότρεπτα την πάλη για ελευθερία και ισότητα; Άρχισε εκ νέου η σύγκρουση, να το κακό, σύμφωνα με την ανακοίνωση. Σαν η πολυετής πολιορκία της Γάζας από ένα έθνος εποίκων να μην ήταν μονόπλευρος πόλεμος. Και σαν το προηγούμενο, «ειρηνικό» status, να μην στηριζόταν στην απειλή του νέου status, της «τελικής λύσης». Η συγκεκριμένη αναρχική συλλογικότητα έμαθε από τους προγραμμαμένους αιχμαλώτους της Γάζας ότι η εξοντωτική ομηρία ήταν ανεκτή; Η εθελοδοουλία στο απόγειό της, μετατιθέμενη από μια ιδεολογική ελίτ πάνω σ'έναν λαό. Οι εξεγερμένοι του Ιράν είναι πλανημένοι, που μάχονται για την ελευθερία τους διακινδυνεύοντας τη ζωή τους και συνεχίζοντας όσο εντείνεται η φονική τρομοκρατία του καθεστώτος; Να αφεθούν στην ειρήνη και την ασφάλεια που προσφέρει η υποταγή στην εξουσία... Γιατί στον έναν τόπο η ελευθερία είναι ζωή και στον άλλον τόπο, εκεί που δεν υπάρχει καμία εγγύηση επιβίωσης και ηρεμίας, η ελευθερία είναι περιττή και αντ'αυτής προκρίνονται οι ανάγκες των εποίκων (ειρήνη και ασφάλεια); Απλούστατα, επειδή η Ομοσπονδία της Αναρχικής Εποχής επιλέγει εχθρούς και φίλους με τοπικιστικά κριτήρια. Αφού η Παλαιστινιακή αντίσταση καθοδηγείται από δυνάμεις συνδεδεμένες με το καθεστώς που αντιμετωπίζουμε εμείς άμεσα (ιρανικό), συμπαρατασσόμαστε με την πολεμική των αποικιοκρατών. Μηδενική πολιτική αυτονομία, κουτσουρεμένος χρησιμοθηρικός διεθνισμός. Αυτό βέβαια είναι campism με σεχταριστικό κίνητρο. Η ιδεαλιστική ουδετερότητα που μιλάει με τη γλώσσα της αντεπαναστάσεως, είναι η πιο ύπουλη μορφή campism. Στην ερμηνευτική και την ουτοπία της Ομοσπονδίας ο αντικρατισμός είναι η ολοκλήρωση του φιλελευθερισμού, με τις ταξικές σχέσεις αλώβητες, τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού και της σιωνιστικής εθνοκάθαρσης και αντεπαναστάσεως, ατιμώρητα, τη μνήμη σκουπίδι.

Ερήμην των μαχόμενων Παλαιστίνιων και ακυρώνοντας τον λόγο τους που καταδηλώνει ότι πρόκειται για πόλεμο με την αποικιοκρατία, η ανακοίνωση ανάγει τον πόλεμο σε ζήτημα ιδεολογιών. Το νόημα που θέλει να επιβάλει αυταρχικά η δυτικόφρονη ιδεολογία είναι το ξεγύμνωμα των πραγματικών ταξικοπολιτικών υποκειμένων από τους ταξικοπολιτικούς προσδιορισμούς τους. Για τη φονταμενταλιστική φιλελεύθερη συνείδηση η ιδεολογία αποτελεί αυταπάτη και χωρίς αυτήν οι πολίτες μπορούν να διαρρυθμίζουν τις σχέσεις τους ειρηνικά. Μέσα στον ειρμό της φιλελεύθερης μεταφυσικής, το κλασικό σχήμα του Τόμας Χομπς που περιγράφει το κράτος ως αναγκαίο κακό για την περιφρούρηση του «κοινωνικού συμβολαίου», είναι πιο λογικό από την εκδοχή της Ομοσπονδίας, που παλινδρομεί στον προσδιορισμό της αιτίας: αν η ιδεολογία είναι η αιτία του κράτους και του πολέμου, ποια είναι η αιτία της ιδεολογίας; Η απατηλή συνείδηση, αν πιστέψουμε αυτή τη θεωρία. Τα πάντα ανάγονται σε ζήτημα διαφώτισης. Κι ως συνήθως, η διαφώτιση δεν αποσκοπεί στην προαγωγή της άμεσης επαναστατικής δράσης, αλλά στην αποτροπή της και στην ταξική ειρήνευση. Τι σχέση έχει με την επαναστατική αναρχική παράδοση αυτή η μεταφυσική; Καμία, με καμία επαναστατική παράδοση. Η αναρχική ηθική και θεώρηση είναι γέννημα και ανάπτυγμα της άμεσης πάλης, όχι παρακλάδι του αστικού κοινωνισμού και πασιφισμού.

Η αναγωγή της σύγκρουσης στην ιδεολογία, ταυτίζεται με την ιμπεριαλιστική ιδεολογία του «πολέμου των πολιτισμών». Η ανακοίνωση πάει αυτή την προβοκατόρικη πολεμική πιο πέρα από τη γενική διατύπωσή της· στοχοποιεί την πλευρά της αντίστασης χαρακτηρίζοντας αντιδραστική και απάνθρωπη την ιδεολογία της, με μοναδικό τεκμήριο την αντιστασιακή δράση της. Έτσι, η αντεπαναστατική τρομοκρατία του αποικιοκρατικού οργανισμού μεταμορφώνεται σε λογική και αναπόφευκτη συνέπεια της απαράδεκτης πρόκλησης από την αντίσταση. Έχοντας αφομοιωθεί στην

αντεπαναστατική γραμμή της ιμπεριαλιστικής ιδεολογίας, λόγω σχεταριστικής οπτικής, η Ομοσπονδία κορυφώνει την επίθεσή της στην Παλαιστινιακή αντίσταση προβάλλοντας αυτούσια την επίφαση της αποικιακής στρατοκρατίας για τον σφαγιασμό του Παλαιστινιακού λαού: «χρησιμοποιούν αθώους ως ανθρώπινες ασπίδες». Είναι ευνόητο, η πανστρατιά των αποίκων βομβαρδίζει τον Παλαιστινιακό λαό, μακελεύει τα παιδιά του, τον σπρώχνει προς την έρημο του Σινά, αλλά τον χτυπάει και στην πορεία, για να τον απεγκλωβίσει από την τρομερή εξουσία της Χαμάς! Δημοσιογράφοι, νοσηλευτές και διεθνείς εθελοντές που δεν έχουν καταλάβει ότι χρησιμοποιούνται ως ανθρώπινες ασπίδες από τους βάρβαρους, βομβαρδίζονται από τους προοδευτικούς προκειμένου να απελευθερωθούν από την πλάνη! Υπάρχουν διάφοροι τρόποι να προσυπογράψεις μια γενοκτονία. Ο Ερντογκάν έχει βάλει κυριολεκτικά την υπογραφή του πάνω σε ντρώουν που χτυπάνε τη Ροζάβα και το Μπασούρ. Η Ομοσπονδία της Αναρχικής Εποχής και άλλοι, έβαλαν την υπογραφή τους στις βόμβες που ισοπεδώνουν τα νοσοκομεία, τα σχολεία, τους ναούς και τους προσφυγικούς καταυλισμούς της Γάζας και έριξαν προκαταβολικά την ευθύνη στην αντίσταση, με την πολεμική πένα τους. Σημάδι χρεοκοπίας του αναρχισμού της εποχής των φιλελεύθερων ψευδαισθήσεων.

Οι κατ'όνομα ελευθεριακοί που επιρρίπτουν στη Χαμάς ισότιμη ή την κύρια ευθύνη για τα δεινά του λαού της Γάζας, αποσιωπούν όπως οι ιμπεριαλιστές ότι ο λαός της Γάζας καταδικάστηκε σε εξοντωτικό αποκλεισμό επειδή εξέλεξε μια κυβέρνηση απείθαρχη στους αποικιοκράτες. Όλοι αυτοί που επικρίνουν τη Χαμάς τη στιγμή που επιτέθηκε στο τείχος και τους εποίκους ανθρωποφύλακες, απαιτούν όπως οι ιμπεριαλιστές από τους Παλαιστίνιους να εγκαταλείψουν την αντιαποικιακή αντίσταση. Το απαιτούν με μέσο την γενοκτονία. Ο αντικρατισμός ή η δημοκρατικότητα όλων αυτών συμπυκνώνεται στην απαξίωση και εγκατάλειψη του Παλαιστινιακού λαού στη γενοκτονία, επειδή επέλεξε τη «λάθος» ηγεσία.

Σύμφωνα με τη λογική του φιλελεύθερου φονταμενταλισμού, για την ισοπέδωση των κουρδικών πόλεων του Μπακούρ το 2015, κατά τον πόλεμο της Δημοκρατικής Αυτοδιοίκησης, ευθύνεται το ΡΚΚ και η Κουρδική νεολαία θα έπρεπε να μην αυτοοργανωθεί στις YDGH και YPS, αλλά εναντίον τους. Με τον ειδικό πόλεμο των Γκρίζων Λύκων και της Μοσάντ, λοιπόν.

Η αυτοοργάνωση των Παλαιστίνιων που ευαγγελίζονται οι αυταρχικοί φιλελεύθεροι, κατ'όνομα ελευθεριακοί, δεν θα γίνει ποτέ, διότι αποτελεί μια ιστορικά αυθαίρετη μετωνυμία της υποταγής στη σιωνιστική αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό. Ο Παλαιστινιακός λαός δεν περίμενε τους φωστήρες του ιμπεριαλιστικού κοινωνισμού, αυτοοργανώνεται στην καθημερινή εξέγερσή του, στην ένοπλη πάλη του, στην επιβίωσή του, στην αλληλοβοήθεια και την περίθαλψη των τραυμάτων της γενοκτονίας. Η ριζικότερη μορφή αυτοοργάνωσης είναι η συλλογική μνήμη των μαρτύρων που γίνεται επαναστατική οργάνωση και αστείρευτο ποτάμι εκδίκησης. Μόνο αυτή η αυτοοργάνωση που αρνείται την εθελοδοουλεία και την ανισότητα στον θάνατο και στη ζωή, μπορεί να είναι διεθνιστική. Ναι, υπάρχει πρόβλημα. Αν ένα κρατιστικό θρησκευτικό κόμμα είναι πρωτοπορία στην αντίσταση και ο αναρχισμός φαίνεται να τάσσεται στην απέναντι πλευρά, υπάρχει ιστορικό πρόβλημα για τον αναρχισμό.

Η κοινωνίστικη ουδετερότητα και η αριστερίστικη υπεράσπιση των αντεπαναστατικών καθεστώτων που βρίσκονται σε ανταγωνισμό με τον νατοϊκό ιμπεριαλισμό, έχουν μια κοινή τομή γύρω απ'την οποία αλληλοσυμπληρώνονται. Πηγάζουν αμφότερες από την άρνηση της προλεταριακής και κοινωνικής πολιτικής αυτονομίας μέσα στον ακατάπαυστο πόλεμο του κεφαλαίου. Ο πασιφιστικός ιδεαλισμός, αρνούμενος τον πόλεμο καθιστά τον λαό ένα παθητικό υποκείμενο, συμβιβασμένο στην παγκόσμια ταξική ιεραρχία, ενώ ο κρατιστικός αντιιμπεριαλισμός επίσης καθιστά τον λαό ένα παθητικό υποκείμενο της παγκόσμιας ταξικής ιεραρχίας, ανίκανο να αλλάξει τους γενικούς συσχετισμούς χωρίς τη μεσολάβηση της αστικής εξουσίας και ανίκανο να αλλάξει τους ταξικούς και πολιτικούς συσχετισμούς στη βάση. Αυτός ο οπορτουνισμός αποτελεί παράγωγο της ιστορικής χρεωκοπίας του μαρξισμού. Επενδύοντας στον ισλαμισμό προκειμένου να υπάρξει ένας αποτελεσματικός αντιιμπεριαλισμός, ο αριστερισμός συμβιβάζεται με το ιστορικό τέλος του και αλλάζει στρατόπεδο, αφού το πολιτικό Ισλάμ ήταν η επένδυση της ιμπεριαλιστικής

αντεπανάστασης στον Νότο. Είναι σύνηθες και καταγωγικά εξηγήσιμο, οι επίδοξες ηγεσίες της αριστεράς να μετατοπίζονται κατά περίπτωση από τον έναν πόλο εξουσίας στο άλλον, ώστε να κρατήσουν τη θέση της επίδοξης ηγεσίας. Έχει συμβεί και στις πιο ριζοσπαστικές επαναστατικές οργανώσεις. Οι θιασώτες του αντινατοϊκού μετώπου Ιράν, Ρωσίας, Κίνας ή και Τουρκίας, στηρίζουν την αντεπανάσταση ώστε να διατηρούν μια θέση λόγου για τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, επειδή τους είναι απαραίτητο να φτιασιδώνουν την ηττημένη αντιιμπεριαλιστική στρατηγική του λενινισμού. Αφού ηττήθηκε ιστορικά η ηγεσία, απαιτεί απ'τους λαούς να γίνουν και αυτοί εθελόδουλοι. Ο προσχηματικά αντιιμπεριαλιστικός ομορτισμός, αδυνατώντας να καθοδηγήσει τα ζωντανά υποκείμενα αντίστασης στον παγκόσμιο Νότο, ανατρέχει στον Χομείνι και τον Σαντάμ Χουσεϊν¹⁴, στους σφαγείς του προλεταριακού κινήματος, των επαναστάσεων και της μαρξιστικής αριστεράς του Ιράν και του Ιράκ.

Τα αραβικά και ισλαμικά κράτη έχουν ξεπουλήσει την Παλαιστίνη πολλές δεκαετίες τώρα. Κανένα κράτος δεν αναλαμβάνει να συγκρουστεί με το NATO αν δεν απειληθεί η ύπαρξή του. Καμία αστική τάξη δεν μπορεί να οδηγήσει την αντίσταση μέχρι τέλος, διότι δεν διακινδυνεύει την ύπαρξή της, όπως είχε επισημάνει ο Μπακούνιν. Η ιστορία της PLO είναι ακόμα ένα παράδειγμα. Είδαμε πως η ιρανική αντεπανάσταση έκανε γαργάρα την εκτέλεση του Σουλεϊμανί. Κανένα κράτος δεν θα συγκρουστεί σοβαρά για την Παλαιστίνη. Κανένα κράτος δεν θα ρίξει στη μάχη της Παλαιστίνης περισσότερους πόρους απ'όσους είναι απαραίτητο να δαπανηθούν για να ενισχύσει τη δική του θέση στον διακρατικό συσχετισμό, υπονομεύοντας τους ανταγωνιστές του. Οι πολεμικές κορώνες υπέρ της Παλαιστίνης αποτελούν προληπτική προστασία της αντεπανάστασης στη Μ.Ανατολή και αποσκοπούν ειδικά στη διατήρηση της πειθαρχίας στους στρατούς και τις παρακρατικές πολιτοφυλακές των αραβικών και ισλαμικών κρατών. Οι παραπάνω θέσεις και προβλέψεις γράφτηκαν πριν το διάγγελμα κωλοτούμπα του Νασράλα, που τις επιβεβαίωσε. Επίσης, πριν αναλάβουν δράση οι Χούθι, αλλά εν γνώσει των απειλών που εξέφρασαν. Οι Χούθι είναι μια κοινότητα που πρόσφατα αντιμετώπισε έναν γενοκτονικό πόλεμο και παραμένει υπό πολιορκία από τους ντόπιους εκμεταλλευτές, τους νατοϊκούς, τη σαουδική μοναρχία και τα Εμιράτα, με την ενεργή συμμετοχή του ελληνικού στρατού.

Η επαναστατική επαναφορά της Παλαιστίνης, η παγκόσμια λαϊκή κινητοποίηση και ειδικά του μουσουλμανικού κόσμου και η εκτίναξη της ιμπεριαλιστικής τρομοκρατίας με ανεπανόληπτη ωμότητα, βάζουν την αντιιμπεριαλιστική πάλη στην πρώτη γραμμή του διεθνιστικού κοινωνικού κινήματος. Στη Μ.Ανατολή η επιτακτικότητα της παλλαϊκής αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης

14 *Εικαστική παρέμβαση υπέρ της Παλαιστίνης*, ΚΕΔ - <https://athens.indymedia.org/post/1627014/>

Δύο μήνες μετά τις συγγραφές του κειμένου έλαβα το κείμενο της Solidarity with migrants, «Η avant-garde της οπισθοδρόμησης: σχόλιο για τις φιλορωσικές και φιλοκινέζικες πολιτικές τάσεις στην ελλαδική κοινωνία» (<https://athens.indymedia.org/post/1628404/>). Οι πολιτικές γραμμές του αντιαμερικανικού campism και οι πρακτικές απολήξεις τους που περιγράφει το κείμενο, συναποτελούν στάση ενεργής αντεπανάστασης επί του πεδίου. Γραμμές και πρακτικές αντεργατικές, αντιφεμινιστικές, φιλοιμπεριαλιστικές και φιλοφασιστικές, αντιδιεθνιστικές και ολοκληρωτικές. Αληθώς σημειώνεται στο κείμενο ότι οι δύο τάσεις εντός του κινήματος αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη συγκρούονται και θα συγκρουστούν στο μέλλον περισσότερο. Επισημαίνω ακολούθως ότι η σύγκρουση δεν έχει να κάνει μόνο με το κίνημα για την Παλαιστίνη. Τα πεδία πάλης διασταυρώνονται, όπως καταδεικνύεται στο κείμενο. Ο σοσιαλφασισμός ελλοχεύει παντού και εκδηλώνεται αντίστοιχα με τις πολιτικές προτεραιότητες. Έχουν ενδιαφέρον οι αντιθέσεις των σοσιαλφασιστικών γραμμών. Πχ. πολιτικά υποκείμενα που ταυτίζονται στην υπεράσπιση του καθεστώτος Άσσαντ και στον αντικουρδισμό και έχουν συμπορευτεί στο παρελθόν ως φίλια αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ, για την επαναδιαπραγμάτευση της θέσης του ελληνικού κράτους στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα, πήραν ανταγωνιστικές θέσεις στη σύγκρουση για την (ή ενάντια στην) κεφαλαιο-κρατική υγειονομία. Οι μεν που υπερασπίζονται ανοιχτά το αντινατοϊκό ιμπεριαλιστικό μέτωπο τάχθηκαν ανοιχτά με την αντίσταση στην ανθυγιεινή υγειονομική καταστολή και στη δικτατορική βιοτεχνοκρατική υποδούλωση. Οι δε που προσπαθούν εντατικά να πάρουν την κινηματική ηγεσία με ρεφορμιστικές θέσεις, συστρατεύτηκαν με την πρωτοπορία της καπιταλιστικής και κρατικής προόδου.

Πάραυτα, η καταγγελλόμενη αριστερή ομάδα σίγουρα δεν έχει «παρεισφρήσει» στο κίνημα· αποτελεί ένα συστατικό υποκείμενο του. Ειδικά στη σχέση με τον Παλαιστινιακό αγώνα, που ο ίδιος συνεργάζεται με κρατικά συμφέροντα στην περιφέρειά του, είναι παράλογη η απαίτηση κάθαρσής του από μία κρατιστική ιδεολογική τάση στο κίνημα αλληλεγγύης. Γενικότερα, έχω καταθέσει εκτενώς τα επιχειρήματά μου ενάντια στον αυτοματισμό των αποκλεισμών.

δυναμώνει την ανάγκη ανατροπής των κεφαλαιο-κρατικών καθεστώτων, θρησκευτικών ή αμιγώς αστικών, δικτατορικών ή κοινοβουλευτικών. Οι οπορτουνιστές που στηρίζουν την αντεπανάσταση στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού υπονομεύουν και την αντιιμπεριαλιστική αντίσταση, διότι έχουν προδώσει τη λαϊκή βάση του. Απ'την άλλη πλευρά, οι φιλελεύθεροι που διαχωρίζουν την κοινωνική επανάσταση από την αντιιμπεριαλιστική αντίσταση, διχάζουν την λαϊκή εξέγερση, χαρίζουν ζωντανές ριζοσπαστικές δυνάμεις στον εθνικιστικό και θρησκευτικό φασισμό κι έτσι υπονομεύουν την κοινωνική επανάσταση.

Ειδικά ο τούρκικος φασισμός, που ενέταξε την Παλαιστίνη στα νεοοθωμανικά κατακτητικά σχέδιά του, επιτελεί παράλληλη εκδούλευση στον νατοϊκό ιμπεριαλισμό, με τον σιωνιστικό φασισμό. Ο τουρκικός φασισμός σπέρνει πόλεμο, φασισμό και γενοκτονίες στη Μ. Ανατολή, τη Μεσόγειο, τον Καύκασο και την Ευρώπη. Όμως δεν κάνει καμία κίνηση αν δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα του αμερικανικού ή του ρώσικου ιμπεριαλισμού ή και των δύο. Ο νεοτουρκισμός ήταν τέκνο του ιμπεριαλισμού. Ο τούρκικος ισλαμοφασισμός είναι παράγωγο ενός απεγνωσμένου σχεδίου των ιμπεριαλιστών για τη διάλυση του επαναστατικού κινήματος στο Κουρδιστάν και τον τουρκικό χώρο. Το ίδιο σχέδιο που οδήγησε στην διακρατική συνωμοσία για την απαγωγή του Αμπνουλάχ Οτσαλάν. Τα αντιιμπεριαλιστικά λογύδρια του Ερντογκάν είναι και αυτά μέρος του ειδικού αντεπαναστατικού πολέμου, που το τούρκικο κράτος διεξάγει σε συνεργασία με όλες τις ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές αντιδραστικές δυνάμεις. Αν το καθεστώς AKP-MHP προσέφερε κάποια υποστήριξη στη Χαμάς το έκανε μόνο και μόνο για να υπονομεύσει τον επαναστατικό διεθνισμό, να ενισχύσει την καταστολή και γενοκτονία του Κουρδιστάν, να προωθήσει τα αποικιοκρατικά σχέδιά του, που περνούν και από την Παλαιστίνη, και να αναβαθμίσει τη διαπραγματευτική θέση του ανάμεσα στις ηγεμονικές δυνάμεις του Γ' Παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Πίσω από τη βιτρίνα, η ροή πετρελαίου και χάλυβα από την Τουρκία προς το Ισραήλ δεν έχει διακοπεί σύμφωνα με νεότερο άρθρο¹⁵, η στρατιωτική εμπλοκή του τούρκικου κράτους στη γενοκτονία των Παλαιστίνιων είναι και άμεση, αφού οι σιωνιστές χρησιμοποιούν ραντάρ στο Κουρετσίκ, κοντά στη Μαλάτεια).

Ο τούρκικος φασισμός παρομοιάζει τον ισραηλινό φασισμό με το Ισλαμικό Κράτος, όπως ο τελευταίος ταυτίζει την Παλαιστινιακή αντίσταση επίσης με το Ισλαμικό Κράτος, τον δαίμονα που εξέθρεψαν από κοινού οι νατοϊκοί και οι αποικιοκράτες. Όλες οι σφαγές που έχει πραγματοποιήσει το I.K. μέσα στην τούρκικη επικράτεια ήταν σχέδια της ΜΙΤ και προσωπικά του νυν υπουργού εξωτερικών Χακάν Φιντάν, όπως και οι αντικουρδικές σφαγές στην Ευρώπη. Την ίδια μέρα που πραγματοποιήθηκε η Παλαιστινιακή επαναστατική επίθεση, η τούρκικη αεροπορία βομβάρδισε ένα τζαμί στον προσφυγικό καταυλισμό του Μαχμούρ στο Μπασούρ, στο πλαίσιο του διαρκούς πολέμου ενάντια στις κοινωνικές δυνάμεις του δημοκρατικού συννομοσπονδισμού.¹⁶ Ένας εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού σάρκασε τις κατηγορίες που εξαπολύει το τούρκικο καθεστώς προς τον ισραηλινό φασισμό, για τη γενοκτονία των Παλαιστίνιων, επισημαίνοντας ότι κι αυτοί κάνουν τα ίδια στη Β. Συρία. Ο σιωνισμός, μην έχοντας πια να κερδίσει κάτι καλλωπίζοντας τον ιμπεριαλιστικό ανθρωπισμό, μιλάει ευθέως: άνθρωποι είμαστε μόνο εμείς οι ευλογημένοι – οι υπόλοιποι είναι απλά κρέας για την πρόδοό μας. Ο νεοοθωμανισμός είναι εξαναγκασμένος να κάνει αντιποίηση του επαναστατικού κινήματος. Την ίδια ώρα που οι μισθοφόροι της τούρκικης αποικιοκρατίας στη Ροζάβα βιάζουν και σκοτώνουν γυναίκες επειδή η γυναικεία επανάσταση δυναμώνει και στην τούρκικη επικράτεια πολλαπλασιάζονται οι γυναικοκτονίες, η σύζυγος και η κόρη του Ερντογκάν παίρνουν το στέμμα της ηγεσίας του καθεστωτικού «φιλοπαλαιστινιακού» κινήματος. Η πολιτική σύμπλευση με τη σκηνοθετημένη ποδηγέτηση του επαναστατικού διεθνισμού, δεν δικαιολογείται, δεν έχει καμία αγωνιστική αθωότητα.

15 Οικονομία και Γεωστρατηγική, Τροχιά στο Άπειρο - <https://trohia.espivblogs.net/2024/01/03/mesanatoliko-oikonomia-kai-geostratigiki/>

16 Η Ένωση Κουρδικών Κοινοτήτων καλεί τους μουσουλμανικούς λαούς να σταθούν ενάντια στον τούρκικο βομβαρδισμό τεμένους στο Μαχμούρ - <https://anfenglishmobile.com/features/kck-calls-on-muslim-peoples-to-take-a-stance-against-turkish-bombing-of-mosque-in-maxmur-69767>

Ο ιμπεριαλισμός πρέπει να ηττηθεί στρατιωτικά όπου βάζει τη μπότα του ή τους πολεμικούς αντιπροσώπους του. Αυτό το καταφέρνουν μόνο τα λαϊκά κινήματα. Η σιωνιστική στρατοκρατία πρέπει να ηττηθεί. Για να αποδομηθεί κοινωνικά ο σιωνιστικός οργανισμός, απαιτείται να ηττηθεί στον πόλεμο. Αυτό το καταφέρνει μόνο η λαϊκή αντίσταση. Η τούρκικη αποικιοκρατία πρέπει να ηττηθεί. Το καταφέρνει ο Επαναστατικός Λαϊκός Πόλεμος του Κουρδικού Κινήματος Ελευθερίας και ο διεθνιστικός συνομοσπονδισμός. Ο φασισμός πρέπει να ηττηθεί παντού, οι εξεγέρσεις να νικήσουν με την πολιτική αυτονομία και τη στρατιωτική υπεροχή των προλεταριακών κοινωνικών δυνάμεων.

Αντιιμπεριαλισμός ή κοινωνική επανάσταση, φασισμός ή ιμπεριαλιστική δημοκρατία, πολυπολική ή μονοπολική παγκόσμια κεφαλαιοκρατική τάξη, ευρωπαϊκός διαφωτισμός ή τζιχαντισμός, αντικατοχικός ή εργατικός αγώνας, πόλεμος ή αυτοοργάνωση, εξέγερση ή ένοπλη αντίσταση, Παλαιστίνη ή Κουρδιστάν; Τεχνητά διλλήματα. Οι εκβιαστικοί ακρωτηριασμοί επί της διεθνιστικής κοινωνικής επανάστασης είναι δουλειά των αφεντικών. **Η σημαντικότερη συνέπεια του επαναστατικού αναρχισμού είναι η αμεσότητα της δέσμευσής του στο σύνολο των συγκεκριμένων σημείων πάλης, που μόνο αυτή χτίζει τη συνοχή του επαναστατικού κοινωνικού μετώπου.**

Ετούτες τις μέρες, της κρίσιμης μετωπικής σύγκρουσης με τη νατοϊκή τρομοκρατία στη Μ. Ανατολή και στις μητροπόλεις του Βορρά, ο επαναστατικός διεθνισμός έχει ευθύνη να προτάσσει την αλληλεγγύη με την Κουρδική και την Παλαιστινιακή αντίσταση σε ενιαία βάση.¹⁷ Είναι καθοριστικής σημασίας για τον επαναστατικό κοινωνικό και αντιιμπεριαλιστικό/αντιαποικιακό χαρακτήρα κάθε έκφρασης συμπαράστασης προς τον Παλαιστινιακό λαό, να μην αμελεί το καθήκον της ανάδειξης της σύγκρουσης στο Κουρδιστάν και της ενημέρωσης για την τρέχουσα ένταση των αποικιοκρατικών επιθέσεων στη Β. Συρία και την Αρμενία. Ταυτόχρονα, η αντιπαραβολή των κοινωνικών κατακτήσεων του Κουρδικού κινήματος, απέναντι στην Παλαιστινιακή αντίσταση, είναι ανεπίτρεπτη. Όπως επισημαίνουν οργανώσεις του τουρκο-κουρδικού πολιτικού μετώπου, «υποστηρίζουμε τον αγώνα του λαού του Κουρδιστάν και της Παλαιστίνης χωρίς κανένα αν και αλλά»¹⁸. Οι σχεταριστικές νοοτροπίες αποτελούν εκφράσεις των συνθηκών καταστολής του επαναστατικού διεθνισμού. Στην πράξη, οι κεφαλαιοκρατικές έδρες που οργανώνουν τον στρατοκρατικό και βιοπολιτικό έλεγχο της Μ. Ανατολής κι όλης της Γης, είναι ταυτές για το Κουρδιστάν και την Παλαιστίνη. Τα ίδια ιμπεριαλιστικά διευθυντήρια, οι ίδιες πολεμικές βιομηχανίες, τα ίδια ενεργειακά τραστ, οι ίδιες επιμελητειακές γραμμές.

Ως επαναστατικό διεθνιστικό κίνημα έχουμε καθήκον να προωθήσουμε την αραβο-κουρδική συμμαχία που άπλωσε την κοινωνική επανάσταση στη Β-Α Συρία και κρατάει το μέτωπο ενάντια στην τούρκικη κατοχή. Να την προωθήσουμε όπου στεκόμαστε αγωνιζόμενοι.

Από το μήνυμα ενός αντάρτη των ΗΡΓ, αραβικής καταγωγής, που μάχεται στη Μετίνα του Μπασούρ (Siyar Ereb, 14/10)¹⁹: «Ως μέλος της αδελφότητας των αραβικών εθνών, τώρα είμαι τοποθετημένος στο Ελεύθερο Κίνημα. Στρατεύτηκα στους αντάρτες για να απαντήσω στις εχθρικές επιθέσεις. Είμαι χαρούμενος και περήφανος γι' αυτό. [...] Διεξάγονται γενοκτονικοί πόλεμοι παντού. [...] Θα αντισταθούμε μέχρι να εκπληρώσουμε το αμυντικό καθήκον μας, νικώντας τους εισβολείς. Οι Αραβικοί λαοί πρέπει να υποστηρίξουν αυτόν τον έντιμο αγώνα. Οι νέοι άνθρωποί μας χρειάζεται να ενταχθούν σε αυτόν τον αγώνα και να πολεμήσουν ενάντια στον φασισμό.»

«Μια εμπειρία γεμάτη ελπίδες; Υπάρχουν πολλές και σε αυτή την περίπτωση. Μπορώ να αντιπαραθέσω έναν άλλο άνθρωπο που γνώρισα που είναι ένα αγόρι από την Raqqa, Άραβας. Αυτός θεληματικά επέλεξε να αφήσει την Raqqa. Ήταν εργάτης σε συνεργείο, ήταν 15 χρονών, και, ενώ δούλευε, τον είχε πλησιάσει ένας από εκείνους τους πολιτοφύλακες, που σε πολλές πόλεις της Συρίας

17 Απλό πρακτικό παράδειγμα: Λάρισα, συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό και Κουρδικό λαό, από Κατάληψη Ντουγκρού - <https://athens.indymedia.org/post/1627002/>

18 <https://anfenglishmobile.com/news/kahilugullari-peace-in-the-middle-east-will-only-be-possible-if-people-struggle-together-69791>

19 <https://anfenglishmobile.com/kurdistan/hpg-guerrilla-ereb-calls-on-arab-young-people-to-support-the-struggle-69811>

κυκλοφορούν σαν άρχοντες και κάνουν ότι θέλουν, ο οποίος του είπε: “Δείξε μου πως προσεύχεσαι”. Και αφού εκείνος προσευχήθηκε, ο άλλος του είπε: “Είσαι ψεύτικος, δεν πιστεύεις, δεν προσεύχεσαι με τον σωστό τρόπο”. Με το λουπόν απαντά το αγόρι: “Εγώ είμαι εδώ στην πόλη μου, δουλεύω, κι έρχεται εδώ κάποιος που δεν είναι καν από την Raqqa να μ’ενοχλήσει και να μου πει πως δεν ξέρω να προσευχηθώ”. Και με αυτά αποφάσισε να φύγει και να μεταναστεύσει προς τον Βορρά. Στο τέλος μπήκε στις YPG γιατί είδε τους Κούρδους σαν ανθρώπους που συμπεριφέρονταν αντίθετα απ’ότι είχε ζήσει ο ίδιος.

Υπήρξε ένας από τους πρώτους πρώτους Άραβες που μπήκαν σε μια δύναμη που αρχικά ήταν κουρδική στο 100%. Τον γνώρισα, έναν χρόνο αφότου αυτό συνέβη, και ήμασταν στην ίδια Μονάδα. Είναι ένα εντυπωσιακό πρόσωπο. Πέρα από το γεγονός πως μου εξήγησε το σχέδιό του, που ήταν εκείνος να συμμετάσχει στην απελευθέρωση της Rojana που στη συνέχεια θα πρέπει να γίνει η απελευθέρωση όλης της Συρίας. Και ήθελε να πάει να πολεμήσει και στην Τουρκία, στο Ιράν και στο Ιράκ. “Επιτέλους στη συνέχεια θα μπορέσουμε να πάμε να ελευθερώσουμε την Παλαιστίνη κι έτσι και τον Λίβανο”, έλεγε. Κι αν υπήρχε ανάγκη και στην Ιταλία, θα ερχόταν κι εδώ να πολεμήσει. Είναι ένας άνθρωπος σχεδόν αναλφάβητος, που έξω από την Ράκκα δεν είδε ποτέ τίποτα άλλο, το Κομπάνι και κάτι λίγο ακόμη, όμως έχει μια γνήσια θέληση και οπτική, αυθεντική. Μιλώ στον ενεστώτα αν και δυστυχώς δεν μπορώ να είμαι σίγουρος πως είναι ακόμη ζωντανός διότι τον άφησα στον Σεπτέμβρη και στην Συρία η ελπίδα για ζωή είναι αρκετά σύντομη. Πολέμησα στο πλευρό του και σαν μαχητής είναι απλά εντυπωσιακός, απερίγραπτος. Συγκεκριμένες σκηνές σε κάποιον δυτικό όπως εγώ δεν μπορούσαν παρά να τον κάνουν να σκεφτεί πως μπορούσαν να υπάρχουν μόνο σε ταινία, ένας άνθρωπος που μάχεται με αυτόν τον τρόπο. Σαν προλετάριος και άνθρωπος χωρίς εκπαίδευση, αγράμματος, καταδικασμένος απ’τη ζωή του εκ των πραγμάτων σε μια περιορισμένη πραγματικότητα, είναι ένας επαναστάτης στα πιο υψηλά επίπεδα της ιστορίας που μπορεί κανείς να φανταστεί. Έτσι ξέρω πως στα βόρεια της Συρίας υπάρχουν χιλιάδες και αυτό έχει μιαν αξία ανεκτίμητη.

Μπορώ να σας πω το πολεμικό του όνομα, Zagros Raqqa, γιατί κανείς στη Rojana δεν χρησιμοποιεί το πραγματικό του όνομα...

Τα μεγαλύτερα μαθήματα είναι δύο. Το πρώτο είναι πως υπάρχει μια ανισότητα, ένα χάσμα, και ήδη το εγνωρίζω, μεταξύ Δύσης και Μέσης Ανατολής, ή ίσως μεταξύ Δύσης και του υπόλοιπου κόσμου. Είναι τόσο τρομερό που δεν μπορείτε να το φανταστείτε, δεν περιγράφεται, και δυστυχώς, δεν είναι ούτε αρκετό να πάει κάποιος εκεί να πολεμήσει για την πλήρωσή του, με την έννοια πως είναι ένα χάσμα μεταξύ αυτών που έχουν τα πάντα και αυτών που δεν έχουν τίποτα, ανάμεσα σε αυτόν που είναι καλά και σε αυτόν που υποφέρει. Αυτή είναι μια συνειδητοποίηση της σοβαρότητας αυτής της κατάστασης που έχει κυρίως αυτός που πηγαίνει σε εκείνες τις ζώνες σε ορισμένες καταστάσεις πολέμου.

Ένα άλλο είναι πως η επανάσταση είναι δίκαιη και απαραίτητη, όμως όταν λέμε “επανάσταση” πρέπει να είμαστε συνειδητοποιημένοι για το βάρος αυτής της λέξης από την άποψη του πόνου, της τραγωδίας και του πόνου που προκαλεί, γιατί μια επανάσταση εξακολουθεί να αποτελεί ένα σημείο καμπής της κοινωνίας, είναι μια αναταραχή της κοινωνίας που δεν συμβαίνει με ειρηνικό τρόπο, αν και είναι απαραίτητη, συνεπώς δεν πρέπει αυτό τον όρο να τον χρησιμοποιούμε με ελαφρότητα. Δεν χρειάζεται απλά να φανταζόμαστε πως είναι “ένα όμορφο πράγμα”. Αυτοί που σκέφτονται έτσι καλύτερα να εγκαταλείψουν την πολιτική και να κάνουν κάτι άλλο, ενώ θα ήταν χρήσιμο να υπάρχουν άνθρωποι που θα αντιλαμβάνονται πόσο άσχημο είναι το να πρέπει να κάνουν μια επανάσταση αλλά πρέπει να συνεχίσουν να σκέφτονται πως είναι απαραίτητη.» (Davide Grasso, πρώην μαχητής των YPG, Ιταλία, Σεπτέμβρης 2017)

Ιστορίες κατασκόπων και αγίων

«Οι Παλαιστίνιοι έχουν καταλήξει να προχωρήσουν χωρίς τη δυτική κουστωδία τους. Η αποαποικιοποίηση είναι ένα εξουθενωτικό σχέδιο, γενικά πέρα από τις σχολαστικές διακρίσεις εκείνων που είναι εθισμένοι στις ανέσεις. Οι τάξεις των ειδικών επαγγελματιών είναι καθηλωμένες

στις αστικές αφαιρέσεις (απ'τις οποίες λαμβάνουν τόσες πολλές ανταμοιβές) ή επαγγέλονται μια πολιτική με υλικό αντικείμενο την οποία δεν υποστηρίζουν πραγματικά. Απαιτούν μια αναίμακτη απελευθέρωση, αλλά αποκλειστικά χωρίς το αίμα του αποικιοκράτη, ακόμη κι αν ο ιθαγενής αιμοραγεί μέχρι θανάτου, μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου. Απαιτούν μια εξέγερση δίχως συνέπεια, ένα συμβούλιο εκπροσώπησης εξαγνισμένων θυμάτων να ζητά ευγενικά να κρατηθούν ζωντανά. Διδάχθηκαν τον Φανόν, αλλά αγνόησαν την παρατήρησή του ότι η αποαποικιοποίηση «δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με το κούνημα ενός μαγικού ραβδιού, μ'έναν φυσικό κατακλυσμό ή με μια συμφωνία κυρίων»

Αυτοί οι προθύστεροι φιλελεύθεροι δεν χρειάζεται να συμβουλευούν τους Παλαιστίνιους ώστε να δουν πόσο λάθος κάνουν. Επί δεκαετίες οι σιωνιστές εξηγούν ότι το Ισραήλ πρέπει να ηττηθεί μέσω της δύναμης». (Μια φωνή της Παλαιστίνης)²⁰

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι η Χαμάς συνεργάζεται με κράτη. Δεν το κρύβει, αφού δεν ντρέπεται για τον κρατισμό της. Είναι επίσης ευλογοφανές ότι η επαναστατική πρωτοβουλία της 7 Οκτώβρη αποσκοπούσε μεταξύ άλλων σε σημαντικές μεταβολές των διακρατικών συσχετισμών στη Μ. Ανατολή και στην ανατροπή των μέχρι τότε πολιτικών συσχετισμών σε σχέση με την ιμπεριαλιστική ηγεμονία. Όπως το επιβεβαίωσε η Χαμάς μετά από έναν μήνα μαχών (σε συνέντευξη στους New York Times), η πρωτοβουλία ήταν θεμελιωμένη σε μια απόφαση διαφυγής από την πολύχρονη εξοντωτική ομηρία της Γάζας, με κάθε τίμημα.

Κανένα από τα παραπάνω δεδομένα δεν συνεπάγεται ότι οι αναφερόμενες σκοπιμότητες αντίκεινται στη βούληση του Παλαιστινιακού λαού. Αυτή η συνεπαγωγή προϋποθέτει ως αυθαίρετο κανόνα ότι ο λαός πάντα επιλέγει την ειρήνη, ακόμα κι όταν αυτή σημαίνει τη μακροχρόνια εξόντωσή του, παρά την απεγνωσμένη αντίσταση. Οι λακέδες της γενοκτονικής αποικιοκρατικής ειρήνης αποσιωπούν το γεγονός ότι η είδηση της εισβολής στον αποικιακό οργανισμό-φρούριο, έγινε δεκτή με μαζικούς πανηγυρισμούς στα υπό πολιορκία παλαιστινιακά εδάφη.²¹

Κανένας στον πλανήτη δεν ερμήνευσε την κίνηση της Χαμάς ως προϊόν αντικρατικού αγώνα και μάλιστα, ανεξάρτητου από κάθε κρατική συνδρομή. Ωστόσο, η κρατιστική μεσολάβηση λαϊκών συμφερόντων δεν καθιστά τα εν λόγω συμφέροντα εξολοκλήρου τεχνητά και αλλότρια· δεν αναιρεί την ύπαρξη αναγκών προσδιορισμένων από τις ίδιες τις ταξικά καταπιεζόμενες κοινότητες και τις εκμεταλλεζόμενες τάξεις, που ανατίθενται στην πολιτική μεσολάβηση ενός φορέα ισχύος. Από την αναρχική σκοπιά η πολιτική μεσολάβηση αποτελεί ιστορικό πρόβλημα, ακριβώς επειδή πάντα υφίστανται οι προλεταριακές και κοινωνικές ανάγκες, που συγχέονται με ανταγωνιστικές ανάγκες όπου γίνεται ετεραρχική μεσολάβηση. Η ιδέα ότι κάθε μεσολαβημένη βούληση εκφράζει πλανερές ανάγκες και μόνο εχθρικά συμφέροντα εκφράζει έναν χυδαίο αριστοκρατικό αντιλαϊκό ελιτισμό. Σαν ο λαός να είναι μια απερίσκεπτη παθητική οντότητα που θα λυτρωθεί όταν διαφωτιστεί από κάποιους ευλογημένους ή κατά τύχη.

Γιατί η ανάφλεξη της Μ. Ανατολής ή κι όλης της Γης να αποτελεί εχθρική προοπτική γ'αυτούς που ζουν και πεθαίνουν μόνιμα στο καμίνι των αποικιοκρατών; Πώς αλλιώς θα απελευθερωθεί η Παλαιστίνη αν δεν ανατιναχτεί το αποικιακό φρούριο σαν πυριτιδαποθήκη κι άρα, αν δεν αναφλεγεί πρώτα όλος ο κόσμος; Η τρομοκρατική κινδυνολογία περί ανάφλεξης αποτελεί κεντρική προπαγανδιστική γραμμή των ιμπεριαλιστών. Αν εδώ υφίσταται ένα συγκεκριμένο πρόβλημα με τις κρατιστικές μεσολαβήσεις, είναι η εγγενής ανικανότητά τους και το ανεπαρκές κίνητρό τους για να εμπλακούν στην αντιιμπεριαλιστική πάλη όσο απαιτείται για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Ανεπαρκέστερο κίνητρο και μηδενική ικανότητα έχουν οι ιδεολογικές ελίτ οποιασδήποτε σοσιαλδημοκρατίας.

Στον ελλαδικό χώρο, μια ομάδα που έχει κάνει σημαία της την πρακτορολογία, ξεπερνώντας και το ΚΚΕ, προσέθεσε στα παραπάνω ότι «η ισολέδωση της Γάζας και ο εκτοπισμός των κατοίκων της βρισκόταν και βρίσκεται ανάμεσα στους σχεδιασμούς των εντολοδόχων της Χαμάς, ήταν

20 <https://abolitionmedia.noblogs.org/post/2023/10/21/a-practical-appraisal-of-palestinian-violence/>

21 βλ. υψ. 20

επιδιώκομενη και μάλιστα αποτελεί προαπαιτούμενο της συνέχειας».²² Αυτή η απόφαση αναιρεί το θεμελιώτικο αξίωμα του κράτους ότι η κρατική σκοπιμότητα υπέρκειται κάθε άλλης σκοπιμότητας κι οπότε και των συμφερόντων των πολιτών του, διότι εξομοιώνει ολοκληρωτικά το συμφέρον της Χαμάς με τα συμφέροντα των υποστηρικτικών κρατών και τα συμφέροντα αυτών, με τα συμφέροντα των εχθρικών κρατών (NATO, Ισραήλ κλπ). Πρόκειται για την τυπική χιτλερική αναγωγή (εγχειρίδιο προπαγάνδας στο “Ο αγώνας μου”), ιστορικά αντισημιτική, όλων των αντιθέσεων στα σκοτεινά σχέδια ενός κύριου εχθρού. Η μυστικιστική αναγωγή αποτελεί την επίφαση για την απονοματοδότηση των αντιθέσεων και την υπαγωγή τους σε μια απλουστευτική μονολιθική ιδεολογία. Στο προκείμενο, οι αντιφατικοί παράγοντες στην ιμπεριαλιστική διαχείριση της γενοκτονίας των Παλαιστίνιων είναι κραυγαλέοι. Αποδείχθηκε και με επίσημα έγγραφα ότι οι αποικιοκράτες επιδιώκουν τον καθολικό εκτοπισμό του ανυπότακτου λαού. Τα υποτελή αραβικά κράτη όμως, δεν θέλουν το πλεονάζον παλαιστινιακό πρεκαριάτο και την εκτοπιζόμενη Παλαιστινιακή αντίσταση στα εδάφη τους. Ούτε οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Γι’ αυτό η αιγυπτιακή χούντα τους κρατάει μαντρωμένους στο σφαγείο. Ποιο κράτος και γιατί να θέλει τη διάχυση της Παλαιστινιακής αντίστασης εκτός από τους αποίκους, που έχουν σε προτεραιότητα το δικό τους ιδιαίτερο συμφέρον; Οι νατοϊκοί έβγαλαν απ’ το συρτάρι την υπόθεση ενός δωσιλογικού παλαιστινιακού κράτους, το ιδανικό γι’ αυτούς σχέδιο, αλλά όσο ο ανοιχτός πόλεμος ήταν απαραίτητος για να επιχειρηθεί η οριστική εκμηδένιση της αντίστασης σ’ όλη την κατεχόμενη Παλαιστίνη, τόσο επίσης ο πόλεμος καθιστά την προοπτική της εκμηδένισης εξωπραγματικά εξιδανικευτική. Η εθνική απαξία για την Παλαιστινιακή Αρχή, η παντελής αδυναμία της στο διεθνές επίπεδο, τα αντιστασιακά τελεσίγραφα στον Αμπάς (5-6/11/23, Οργάνωση “Παιδιά του Αμπού Τζαντάλ”, μέσα από τις αστυνομικές δυνάμεις της Παλαιστινιακής Αρχής), και η επίθεση εναντίον του (7/11/23, αμφισβητούμενη από την Παλαιστινιακή Αρχή και τους ιμπεριαλιστές), επιβεβαιώνουν αυτές τις γραμμές, που είχαν γραφτεί νωρίτερα. Η ερμηνεία του ανοιχτού πολέμου ως εκ των προτέρων αναγκαίου και θεμιτού για τους αποικιοκράτες και του ιμπεριαλιστές και παρεπόμενα, της επίθεσης της 7 Οκτώβρη ως προσχηματικής, αναποδογυρίζει τις αιτίες και τις πρακτικές συνέπειες με προκατειλημμένη θέση ότι η αντίσταση είναι παράλογη. Γιατί οι ιμπεριαλιστές να επιδίωκαν την ανατροφοδότηση και διάχυση της αντιαποικιακής αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης, γιατί να ήθελαν να δυναμιτίσουν τις σχέσεις των αραβικών κρατών με την ισραηλινή αποικιοκρατία, γιατί να αναβαθμίσουν την ιρανο-σιιτική επιρροή και να δώσουν στον μεσολαβητικό τούρκικο ηγεμονισμό επιπρόσθετα διαπραγματευτικά χαρτιά, ενόσω το κράτος της Χαμάς διαχειριζόταν ήσυχα το στρατόπεδο της Γάζας; Γιατί το ιρανικό καθεστώς να θέλει τους Παλαιστίνιους σκορπισμένους τριγύρω και όχι στα πόδια της ισραηλινής ενδοχώρας; Μια είναι η απάντηση: επειδή έτσι θέλει η ιδεολογία που λέει ότι οι ισχυροί είναι πάντα ισχυροί και αυτοί κινούν μοιραία τα νήματα της ιστορίας.

Όλες οι τρέχουσες περιπλοκές έχουν ένα κινητήριο δεδομένο που μόνο αυτό τους δίνει συνεκτικό νόημα: την προσδοκία των εποίκων και των νατοϊκών να εξαλείψουν την Παλαιστινιακή αντίσταση επειδή στις 7 Οκτώβρη εκδηλώθηκε ισχυρά. Με την ανεμπόδιστη παρατεταμένη μαζική σφαγή του λαού της Γάζας, τους αλλεπάλληλους βομβαρδισμούς προσφυγικών πομπών, νοσοκομείων, σχολείων και ναών που έγιναν προσφυγικά καταφύγια, με τη δολοφονία 101 εθελοντών της ανθρωπιστικής αποστολής του ΟΗΕ (μέχρι τις 12 Νοέμβρη), δεκάδων νοσηλευτών και γιατρών της Ερυθράς Ημισέληνου στοχευμένα (ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στις 19/10 αναφέρει 192 θανάτους από τις 7/10²³ και 40 δημοσιογράφων (μέχρι την πρώτη βδομάδα του Νοέμβρη) οι ιμπεριαλιστές στέλνουν το μήνυμα στον λαό όλης της Γης, ότι όποιοι δεν συνηθίσουν

22 *Οι σφαγές της Χαμάς, οι θηριωδίες του Ισραηλινού κράτους και η παγκόσμια σύρραξη που μαινεται*, Συσπείρωση Αναρχικών - <https://anarchypress.wordpress.com/2023/10/14/%ce%bf%ce%b9-%cf%83%cf%86%ce%b1%ce%b3%ce%b5%cf%83-%cf%84%ce%b7%cf%83-%cf%87%ce%b1%ce%bc%ce%b1%cf%83-%ce%bf%ce%b9-%ce%b8%ce%b7%cf%81%ce%b9%cf%89%ce%b4%ce%b9%ce%b5%cf%83-%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b9%cf%83/>

23 *Gaza 2023 — High-Tech War Revisited* - <https://abolitionmedia.noblogs.org/post/2023/11/19/gaza-2023-high-tech-war-revisited/>

στη φτώχεια, τον αποκλεισμό, τον εκτοπισμό, τον εγκλεισμό και τον αργό θάνατο, θα εξοντωθούν αμείλικτα. Η αντίσταση δεν είναι το πρόσχημα γι' αυτήν την συντεταγμένη επιχείρηση παγκόσμιας τρομοκρατίας, είναι η αιτία, ο εχθρός της. Οι πρακτορολόγοι είναι ικανοί να φτιάξουν οποιαδήποτε ανοησία ώστε να ερμηνεύσουν τα γεγονότα επιβεβαιωτικά για την απλουστευτική ιδεολογία τους, πάντα ενάντια στην αντίσταση.

Οι πιο συγκεκριμενοποιημένες ερμηνείες για την υπόθεση ότι η επίθεση στο αποικιοκρατικό φρούριο έγινε για την πρόκληση του πολέμου και την επιβολή νέας κατοχής στη Γάζα ή καθεστώς ιμπεριαλιστικού προτεκταράτου, αναφέρονται σε θαλάσσια κοιτάσματα υδρογονάνθρακων και σε αγωγούς. Κάποιοι συνδέουν και την τούρκικη εμπλοκή με τον ανταγωνισμό για τους ενεργειακούς δρόμους. Αυτές οι ερμηνείες έχουν το πλεονέκτημα ότι ανάγουν τις πολιτικές συνωμοσίες σε συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα και έτσι προσποιούνται ότι φλερτάρουν με μια αντικαπιταλιστική ή και αντιιμπεριαλιστική οπτική. Επί του συγκεκριμένου πεδίου σύγκρουσης, είναι βλακώδης ιδεοληψία η άποψη ότι όσο επικρατούσε φαινομενική συνθηκολόγηση υπήρχαν περισσότερα εμπόδια για την εκμετάλλευση των υποθαλάσσιων πόρων δυτικά της Γάζας, απ' όσα ανέκυψαν τώρα με τον ανοιχτό πόλεμο. Το μοναδικό ιδεατό έρισμα αυτής της άποψης είναι η απόλυτη απαξίωση της Παλαιστινιακής αντίστασης ή γενικότερα της λαϊκής αντίστασης. Στις 7 οκτώβρη πυροδοτήθηκε μία δυναμική ολικής κατάρρευσης του αποικιοκρατικού οργανισμού, αλλά οι μπακαλοδιανοούμενοι του Βορρά δεν μπορούσαν να δουν κάτι άλλο παρεκτός της ατέρμονης ανάπτυξης της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας.

Δεν είναι μόνο ότι δεν μπορούν να δουν αλλιώς παρά με τη γλώσσα της υποτέλειας. Δεν μπορούν ούτε να σκεφτούν αλλιώς παρά με τη νοοτροπία του κεφαλαίου. Η συνήθης πετρελαιολογία δεν είναι ταξική ανάλυση, είναι χυδαία πολιτική οικονομία. Άλλωστε, κάτι που αποτελεί βασικό ζήτημα στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό παντού, οι ενεργειακοί πόροι, δεν είναι αρκετό για να περιγράψει και να εξηγήσει τίποτα σχετικό με τις συγκεκριμένες μορφές που παίρνει η ταξικο-πολιτική διαπάλη. Κατόπιν, η πολιτική ανάγεται εξ ολοκλήρου στη σφαίρα της πολιτικής οικονομίας και παρεπόμενα ο πόλεμος καταπίπτει στην κατηγορία της πολιτικής επίφασης. Αυτό το σχήμα βέβαια προέρχεται από την πιο ακραία φιλελεύθερη σχολή.

Η πρακτορολογική λαθρονοματοδότηση της επαναστατικής πρωτοβουλίας της 7 Οκτώβρη προσφέρει τη μέγιστη ιδεολογική υπηρεσία στη γενοκτονία, έχοντας εξαλείψει την ύπαρξη της αντίστασης καταστατικά. Μπορούμε χωρίς ενοχές να παρακολουθούμε παθητικά τη σφαγή, εφόσον τα πάντα είναι προσχεδιασμένα και αναπόφευκτα και δεν υπάρχει λαϊκή αντίσταση στο πεδίο. Η προαναφερόμενη ομάδα φτύνει σαν εμετό τη μοιρολατρία της πάνω στους Παλαιστίνιους: «Οι κάτοικοι της [Γάζας] συμμορφώνονται [!] σε οδηγία του ισραηλινού κράτους και μετακινούνται από το βόρειο τμήμα στο νότιο παρά τις καταγγελίες του ΟΗΕ, ότι το Ισραήλ επιβάλλει μια συλλογογική τιμωρία, χαρακτηρίζοντας “φρικτό” το τελεσίγραφο». Πολύ συμμόρφωση η ελίτ του κοινωτισμού.

Οι απλουστευτικές αναγωγές με σκοπό το ξεμπέρδεμα από τις πραγματικές αντιφάσεις, εκφράζονται και με πιο φίνους τόνους. Πχ (από κείμενο άλλης ομάδας): «Η Χαμάς είναι μία ισλαμιστική οργάνωση. Τεράστιες διαφορές κάθε είδους μας χωρίζουν από αυτή, μεταξύ των οποίων - αλλά όχι μόνο- και η τακτική της στοχευμένης επίθεσης σε αμάχους. Κρατώντας στην καρδιά μας τις μέρες των παλαιστινιακών Ιντιφάντα, τασσόμαστε πάντα και ολόψυχα με τον παλαιστινιακό λαό και την αντίσταση του, αλλά βλέπουμε τους εαυτούς μας μακριά από κάθε ισλαμιστικό μόρφωμα. Δε γίνεται να αγνοήσουμε ότι η γιγάντωση της Χαμάς οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην ενίσχυσή της από το ίδιο το Ισραήλ κατά την περίοδο που προσπαθούσε να αποδυναμώσει τις κοσμικές και προοδευτικές δυνάμεις της παλαιστινιακής αντίστασης. Με παρόμοιο τρόπο οι ΗΠΑ χρηματοδοτούσαν και εξόπλιζαν ισλαμιστικές δυνάμεις ως αντίβαρο στα σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά κινήματα στον αραβικό και ισλαμικό κόσμο. Η αλήθεια είναι ότι το Ισραήλ διάλεξε τον εχθρό που θεωρούσε πιο εύκολα διαχειρίσιμο. Αυτό που προσπαθούσε να πετύχει (και το πέτυχε) ήταν να αντιστρέψει τη διεθνοποίηση του παλαιστινιακού ζητήματος (που ήταν η μεγαλύτερη κατάκτηση της αντίστασης μέχρι τη δεκαετία του 1990) και να το μετατρέψει σε ζήτημα του ισλαμικού

κόσμου και μόνο. Αυτόν τον ρόλο έπαιξε η Χαμάς. Έναν ρόλο καταστροφικό για τις προοπτικές του κινήματος. Ωστόσο, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε και το γεγονός ότι αυτήν τη στιγμή η Χαμάς είναι και το αποτέλεσμα δεκαετιών καταπίεσης και εξευτελισμού ενός λαού. Ότι οι νέοι, γεννημένοι και μεγαλωμένοι σε μία περιοχή-φυλακή βλέποντας τις οικογένειες τους να σφαγιάζονται ξανά και ξανά, τάσσονται με αυτούς που αντιπαρατίθενται ένοπλα στον απάνθρωπο κατακτητή: και αυτός, δυστυχώς, είναι η Χαμάς, έστω κι αν αυτή αποτελεί μέρος του προβλήματος και ταυτόχρονα έχει και τον ρόλο του καταπιεστή για τον ίδιο τον παλαιστινιακό λαό.» Προσπερνώ τα σημεία όπου αναπαράγονται όλες οι θέσεις της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας του αντεπαναστατικού ψευτοεξεγερτισμού, τις οποίες ανέλυσα στην αρχή. Πάμε μπροστά από το δεδομένο ότι τον τελευταίο αιώνα το πολιτικό Ισλάμ προωθήθηκε από τους ιμπεριαλιστές για να φρενάρει και να αντιστρέψει την επανάσταση στην Ασία. Το αφοριστικό ιδεολογικό τσουβάλιασμα όλων των ισλαμικών κινήματων ανήκει ακριβώς στις μεθόδους αυτής της ιμπεριαλιστικής στρατηγικής, αναπαράγει την προβολή του θρησκευτικού πεδίου σε κυρίαρχο, δικαιώνει τον χριστιανικό ρατσισμό, αφού αναγνωρίζει τη διεθνοποίηση ενός προβλήματος του Νότου, μόνο στο μέτρο που μιλιέται με τη γλώσσα του Βορρά και το κυριότερο, πίσω απ'την πρακτορολογική μυστικοποίηση αποσιωπάται η ταξική και πολιτική δυναμική που οδηγεί μια ισλαμική οργάνωση στην ηγεσία ενός αντιστασιακού κινήματος, την αριστερά στην κατάπτωση και τον αναρχισμό στην ασημαντότητα, όπου συνέβη αυτό. Ο αυταρχικός ευρωκοινωνισμός ξεμπερδεύει μ'ένα «δυστυχώς». Δίχως υπερβολή μπορώ να πω ότι αυτή η στάση προξενεί μεγαλύτερη ζημιά στη διεθνιστική αλληλεγγύη, από τις προβοκατόρικες χρηματοδοτήσεις.

Η επαναστατική απάντηση στο πολιτικό Ισλάμ δεν είναι ο αθεϊστικός φονταμενταλισμός, που μόνο δικτατορικά και αποικιοκρατικά μπορεί να γίνει πολιτική ταυτότητα. Την απάντηση την έχει δώσει έμπρακτα και αποτελεσματικά επί του πεδίου το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας: εκδημοκρατισμός του Ισλάμ, με τον τρόπο της κοινωνικής αντίστασης, όχι με τον τρόπο της ιμπεριαλιστικής αφομοίωσης και υποτέλειας. Οι εξιδανικευτικές αφαιρέσεις κι οι ολοκληρωτικοί αφορισμοί προσφέρουν ακριβώς την εύκολη διαφυγή από το καθήκον του αγώνα μετασηματισμού των αντιφάσεων. Στη συγκεκριμένη σύγκρουση, η ευκρινέστερη απάντηση στο ιμπεριαλιστικό ιδεολογικό κατασκεύασμα του θρησκευτικού πολέμου είναι οι κοινές μαζικές πορείες ραβίνων, παπάδων και ιμάμηδων ενάντια στη σιωνιστική στρατοκρατία.

Ο φονταμενταλιστικός κοινωνισμός της προαναφερόμενης πρακτορολογικής ομάδας, την είχε οδηγήσει στον εθνικισμό πριν λίγα χρόνια (μακεδονικό). Τώρα σαρκάζει «το πρόταγμα γενικά περί νίκης στα όπλα της Παλαιστίνης». Πλαγείως προτάσσει την άρνηση υποστήριξης της αντίστασης και την αποδοχή της αποικιοκρατικής ειρήνης, προκειμένου να μην επιβληθεί ένα νέο κράτος στους Παλαιστίνιους και να μην εξολοθρευτεί τους διαφωνούντες και τους εξεγερμένους, σα να είναι εξασφαλισμένοι μέχρι τότε. Όπως λένε εκείνοι που στρατεύτηκαν με τον ουκρανονατοϊκό φασισμό, το ρατσιστικό καθεστώς Ζελένσκι προσέφερε περισσότερη ελευθερία για τους αναρχικούς και το ίδιο αναμένουν από μια ιδεατή μεταπολεμική ανανεωμένη αστική δημοκρατία. Ο επαναστατικός αναρχισμός δεν τοποθετείται πλαγείως κι έτσι απ'τη δική μου θέση απαντώ ότι γενικά και αφηρημένα είναι τα αξιώματα του κοινωνισμού κι όχι τα προτάγματα της επαναστατικής αλληλεγγύης. Νίκη στα όπλα των συγκεκριμένων οργανώσεων που μάχονται τους αποικιοκράτες, νίκη στον αγώνα τους ενάντια στους αποικιοκράτες. Καμία πολιτική διαμάχη δεν δικαιολογεί την υπονόμευση της αντιαποικιακής πάλης. Για να μη αφηθεί χώρος σκόπιμων συγχύσεων, σημειώνω ότι η αντίσταση στη μακροχρόνια εθνοκάθαρση της Παλαιστίνης δεν είναι ισόμορφο φαινόμενο με τον ουκρανο-νατοϊκό εθνικισμό, ούτε με την ιρανική αντεπανάσταση, παρά τα εθνικιστικά αντινατοϊκά συμφέροντά της. Οι διαφορές αυτών των αγώνων είναι κατεξοχήν ταξικές σε παγκόσμια και τοπική κλίμακα και επιπλέον πολιτικές.

Η βιοπολιτική ηθική, με έδρα την αυτοαξίωσή της επεκτείνει τις πολεμικές αξιώσεις της σ'έναν γενικό και απόλυτο διαχωρισμό μεταξύ της υποτιθέμενης επαναστατικής πειθαρχίας προς αυτήν και των υποκειμένων που αντιβαίνουν κι έτσι κατατάσσονται στην κατηγορία των εξουσιαστών. Το ελιτίστικο εγχείρημα αφορισμού της πραγματικής αντίστασης ξεκινάει με τον

βιασμό της ιστορίας και τη διακήρυξη επικυριαρχίας της αποικιοκρατίας πάνω στη μνήμη. Με τα λόγια των προαναφερόμενων ομάδων: «Καμία εκκαθάριση ποτέ και πουθενά δεν μπορεί να είναι πρόταγμα επαναστατικών κινημάτων». Παρενθετικά, η δριμύτητα της επίθεσης της 7 Οκτώβρη, οριζόντια πάνω στον αποικιοκρατικό οργανισμό, δεν ήταν εκκαθαριστική απόπειρα, ούτε σήμανε ότι για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης απαιτείται η εξόντωση όλων των εποίκων. Από το κείμενο της πρακτορολογικής ομάδας: «Η μεθοδευμένη σφαγή της 7ης Οκτωβρίου εκατοντάδων αμάχων, νέων, παιδιών, γυναικών και ηλικιωμένων, που έφεραν εις πέρας οι χασάπηδες, τους οποίους έστειλε η Χαμάς προκειμένου να διεκπαιρώσουν το συγκεκριμένο θρησκευτικό “καθήκον” στον δρόμο για τη συγκρότηση παλαιστινιακού κράτους, η ομηρία γερόντων, μικρών παιδιών και γυναικών, η επίδειξη αγριότητας ακόμα και σε σωρούς δολοφονημένων, έχουν προστεθεί πλέον στο πάνθεον παρόμοιων γεγονότων αγριανθρωπισμού, που κοσμούν την ιστορία κάθε μορφής εξουσίας. Δεν θα γραφτούν, όμως, ποτέ στις σελίδες που κοσμούν την ιστορία των αγώνων για κοινωνική απελευθέρωση και αξιοπρέπεια, στις σελίδες που κοσμούν την παγκόσμια ιστορία των εξεγέρσεων και επαναστάσεων των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων ανθρώπων». Εξευγενισμός ενάντια στον «αγριανθρωπισμό».

Να σβήσουμε από την επαναστατική προλεταριακή ιστορία τους μαχνοβίτες, που έστηναν τα πολυβόλα και γάζωναν τους αστούς και τους φεουδάρχες στα γλέντια τους; Χασάπηδες όταν έριξαν στο καμίνι μιας ατμομηχανής έναν παπά χαφιέ των Γερμανών αποικιοκρατών;²⁴ Τους σενετίστες που στην επανάσταση του '36 έκανα γιουρούσι στα μοναστήρια και δεν άφησαν ρουθούνι; Τους ξυπόλυτους Σομαλούς που πριν δύομισι δεκαετίες περιέφεραν πάνω σε κοντάρια, ως τρόπαια τις σάρκες των αμερικάνων στρατοκρατών ενός καταρριφθέντος ελικοπτερού, σε ποιανού ιστορία να τους κατατάξουμε; Το λαϊκό μίσος είναι η καρδιά της απελευθερωτικής εξέλιξης, όπως είχε επισημάνει ο Β. Μπένγιαμιν. Είναι έργο της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας να σβήσει το προλεταριακό μίσος, αντικαθιστώντας το από τις εκκλήσεις ελέους προς τη θεοκρατία του καπιταλιστικού πολέμου. Έτσι ο κοινωτισμός καταλήγει τις τοποθετήσεις του με αφηρημένο πασιφισμό. Πχ, «Να σταματήσει τώρα η ισραηλινή επίθεση στη Γάζα. Να σταματήσει τώρα η κατοχή της δυτικής όχθης και η περικύκλωση της Γάζας.» Ποιες δυνάμεις θα τα σταματήσουν και πώς; Να μην ρωτήσω πώς θα γίνει η επιστροφή των Παλαιστίνιων στα κυρίως κατεχόμενα εδάφη.

Η μετριοπαθής έποψη του προαναφερόμενου συντρόφου με την αποικιακή υπηκοότητα, αποκαθιστά την ιστορική και συγχρονική αλήθεια, ανοίγοντας συσχετισμένα ως θέμα συζήτησης το ανθρωπιστικό δίκαιο του πολέμου. «Οι εικόνες που ήρθαν από το Νότιο Ισραήλ τη μέρα της επίθεσης της 7ης Οκτώβρη ήταν βεβαίως πολύ σκληρές για να τις διαχειριστούμε συναισθηματικά· δεν υπάρχει κάτι για να γιορτάσουμε στη σφαγή πολλών πολιτών και με οποιονδήποτε προσδιορισμό ή προδιαγραφή, αυτό είναι ένα έγκλημα πολέμου. Τα πράγματα πρέπει να ειδωθούν σκεπτόμενοι τα συμφραζόμενα. Επίσης, υπάρχουν μηδενικά ιστορικά παραδείγματα ενός αγνού, “καθαρού” αντιστασιακού κινήματος και απελευθέρωσης που δεν σκότωσε αθώους ανθρώπους. Είτε η αντίσταση στο Απαρτχάιντ στη Ν. Αφρική, είτε στη βρετανική αποικιοκρατία της Ινδίας, είτε η πάλη ενάντια στη δουλεία και την Αμερική, είτε η αντίσταση στη ναζιστική κατοχή κατά μήκος της Ευρώπης. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις σκοτώθηκαν αθώοι άνθρωποι. Η επισήμανση δεν γίνεται για να δικαιολογήσουμε, όμως το αίτημα ενός πουρισμού από το Παλαιστινιακό απελευθερωτικό κίνημα αποκλειστικά, είναι εξωπραγματικό. Η μεγαλύτερη ευθύνη βρίσκεται πάνω στον κατακτητή.»

Η Σύμβαση της Γενεύης δεσμεύει τα συμβαλλόμενα μέρη να την τηρούν ανεξαρτήτως της παραβίασής της από εχθρικές δυνάμεις. Έτσι κι αλλιώς, δεν την τηρεί κανένα κράτος. Άλλωστε, το διακρατικό δίκαιο του πολέμου δεν ισχύει για τον εσωτερικό πόλεμο, καθόσον ο εσωτερικός εχθρός δεν παρουσιάζεται στρατιωτικά διακριτός και με εκπροσωπούμενες ευθύνες. Πραγματικά, μόνο επαναστατικές ένοπλες δυνάμεις αυτοπειθαρχούν στο δίκαιο του πολέμου. Το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας αποτελεί υπόδειγμα τέτοιας στάσης.

24 Οι Δρόμοι του Νέστορ Μαχνό | 1ος Τόμος, Μπιελάς Β. – Μπιελάς Α., εκδόσεις Βαβυλωνία, Οκτώβριος 2007 - <https://www.babylonia.gr/2019/04/09/oi-dromoi-tou-nestor-machno-1os-tomos-pdf-katevasma/>

Το ιμπεριαλιστικό ανθρωπιστικό δίκαιο του πολέμου αποτελεί επαναστατική αυταξία; Για τη βιοπολιτική ηθική, ναι. Όμως, η βιοπολιτική ηθική θεμελιώνεται στο καθεστώς ταξικής ανισότητας ισχύος, βιοπολιτικής τρομοκρατίας και βιοπολιτικού ρατσισμού και αρθρώνεται για να τα διαιωνίσει. Η βιοπολιτική ηθική του πολέμου περιστρέφεται γύρω απ' τον «άμαχο», αλλά αυτός προσδιορίζεται με αρχέτυπο την ιμπεριαλιστική πολιτειότητα. Ο αντάρτης και η κοινότητά του πρωτίστως, η απείθαρχη κυβέρνηση και οι υποστηρικτές της, το κράτος παρίας και οι πολίτες του, εξαιρούνται από το αστικό δίκαιο. Εδώ, όλος ο λαός της Παλαιστίνης πριν και μετά τις 7 Οκτώβρη. Ο πολίτης που στρατεύεται, ψηφίζει και χρηματοδοτεί τον ταξικό πόλεμο του τυράννου, είναι το νόημα του «άμαχου», με αρχέτυπο την αθωότητα του κεφαλαιοκράτη, του πολιτικού, του τεχνοκράτη, του μιντιάρχη, του στρατιωτικού και του μπάτσου, που μπαίνουν στο στόχαστρο της επαναστατικής πάλης. Η ταύτιση του «άμαχου» με τον άοπλο, μασκαρεύει με τον φεουδαρχικό αριστοκρατικό κώδικα αξιών, την προστασία του κεφαλαιο-κρατικού καταμερισμού ευθυνών, από την πολεμική μηχανή του. Το ιμπεριαλιστικό ανθρωπιστικό δίκαιο μεταμορφώνει τους γενοκτόνους εποίκους σε «λαό» και τον λαό σε εξαίρεση από τον αστικό πολιτισμό. Γι' αυτό οι ΟΗΕδες δεν λένε, «αυτό που κάνει το Ισραήλ είναι γενοκτονία», αλλά λένε, «αυτό που γίνεται μπορεί να ισοδυναμεί με γενοκτονία». Το σύνορο μεταξύ του αναγνωρίσιμου πραγματικού και της τυπικής εικασίας είναι βαθιά ταξικό και άγρια θανατηφόρο.

Έτσι, ο υποτελής κοινωτισμός και πασιφισμός προτάσσει την ιστορική νομιμοποίηση της ασταμάτητης εκατονταετούς γενοκτονίας σαν «*συμβίωση με αρμονία και σεβασμό στη διαφορετικότητα*». Βέβαια διαφορετικότητα, ο ένας σφάζει και κλέβει τη γη και ο άλλος σφάζεται και κατατρέχεται στην εξορία. Προέταξαν κάποια καλά συντρόφια το αμοιβαίο πλησίασμα του αραβικού και εβραϊκού πληθυσμού πάνω σε μια διεθνιστική και προλεταριακή βάση, μέσα από τη συνειδητοποίηση πως δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν και ότι μπορούν να συνυπάρξουν χωρίς θρησκευτικές διαφορές, όπως το έκαναν για αιώνες στην περιοχή, πριν τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ. Αληθή και αναγκαία, εξίσου ο μύθος και η ουτοπία, αλλά μεσολαβεί η πραγματική ιστορία της ταξικής πάλης. Παρεμβάλλεται το κράτος του Ισραήλ. Μια ιστορία κι ένα παρόν που χωρίζει θανάσιμα Παλαιστίνιους και εποίκους. Οι μεν δεν έχουν τίποτα εκτός από αλυσίδες και θάνατο. Οι δε κατέχουν τα πάντα, τα έχουν αρπάζει με αγριότητα και συντηρούν αυτή τη σχέση με ακόμα μεγαλύτερη αγριότητα. «*Οι Ισραηλινοί έχουν δικαίωμα να χαρακτηρίζουν την περιοχή σπίτι τους*», λένε κάποιοι αναρχικοί. «*Γιατί ότι και αν έγινε στο παρελθόν, όλοι αυτοί οι άνθρωποι ζουν εκεί τώρα*». Μόνο που δεν έγινε πριν 3000 χρόνια. Το παρόν ταξικοπολιτικό καθεστώς της Παλαιστινιακής γης είναι η κεφαλαιοποίηση της εθνοκάθαρσης (όχι ενός ότι κι αν) που ξεκίνησε στο πρόσφατο παρελθόν, πριν μερικές γενιές, και συνεχίζεται ακατάπαυστα. Οι κοινωτιστές γλύφουν τους αποικιοκράτες, αλλά οι αποικιοκράτες δεν χαμπαριάζουν από τα πασιφιστικά γλυψίματα.

Αντιθέτως, ένα και μόνο βίωμα αποδείχθηκε ικανό να ενσπείρει ανθρωπιστικά αισθήματα, μετριοπάθεια, μια ιδέα ισότητας σ' ένα μικρό μέρος του αποικιακού έθνους: η ομηρία αγαπημένων προσώπων. Η φονικότητα της επίθεσης της 7ης Οκτώβρη παρήγαγε τη συνείδηση της ανυπέρβλητης ευαλωτότητας της κυρίαρχης φάρας και η μαζική ομηρία την προοπτική μιας ειρήνης με λίγη περισσότερη ελευθερία για τους ταξικά καταπιεσμένους, που δεν θα ήταν συλληπτή δίχως την καθολική εξίσωση στον θάνατο. «*Όλους τους ομήρους, για όλους τους δικούς τους φυλακισμένους*», φωνάζουν διαδηλωτές έποικοι που στρέφονται ενάντια στην πολεμοκάπηλη κυβέρνησή τους. Το δεδομένο ότι αυτοί οι κατά βάθος και κατά πλάτος ακόμα εθνικιστές συγκροτούν σήμερα τη μοναδική αντιπολίτευση μέσα στο στρατοκρατικό έθνος, καταδηλώνει κάτι σημαντικό. Διαλεκτικά η μέθοδος των βαρβάρων δημιουργεί κοινωνική πρόοδο, διότι φέρνει στην προφάνεια τα μέσα και ακολούθως και τα κίνητρα του κεφαλαιο-κρατικού πολιτισμού.

Η αισχρή τυραννία λέει, «*ό,τι έγινε έγινε*». Η αποκαταστατική δικαιοσύνη για τον μακελευόμενο και εκτοπιζόμενο Παλαιστινιακό λαό απαιτεί το ξερίζωμα των εποίκων. Η προβολή της ιδεατής συναίνεσης των εποίκων σε μια ειρηνική διευθέτηση ως προαπαιτούμενο, αποτυπώνει

την υποκρισία της ιμπεριαλιστικής σοσιαλδημοκρατίας και φτιασιδώνει την ταξική εθνοκάθαρση. Το επαναστατικό δίκαιο αποκαθιστά άμεσα την κοσμική αρμονία με την κόψη του μαχαίριού. «Ό,τι είναι απαραίτητο για την επιστροφή».²⁵

Αυτές τις μέρες η ψυχή μου κατοικεί στα υπόγεια και τα συντρίμια με τους μελλοθάνατους μαχητές που περιμένουν και υποδέχονται στωικά τη στρατιά των εποίκων. Εκδίκηση! Εκδίκηση για όλη την ιστορία της τυραννίας. Εκδίκηση για τη ματοβαμμένη υποκρισία των ιμπεριαλιστών και των αποικιοκρατών. Εκδίκηση για τα παιδιά της Παλαιστίνης.

Άνευ όρων με τον Σπάρτακο, για την πτώση της Αυτοκρατορίας.

«Ευτυχώς λοιπόν που η εξέγερση και η επανάσταση εξακολουθούν να παραμένουν ακόμα παράλογες γιατί ακριβώς αυτή παραμένει ακόμα η μοναδική τους δυνατότητα να νικήσουν».²⁶

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης
Νοέμβρης-Δεκέμβρης 2023
Φυλακή Δομοκού

25 <https://abolitionmedia.noblogs.org/post/2023/10/21/a-practical-appraisal-of-palestinian-violence/>

26 Νίκος Νικάνορας, Το “δικαίωμα στην αυτοάμυνα” - <https://athens.indymedia.org/post/1627291/>